Giới thiệu Cẩm Tịch

Editor: V.O

Thể loại: cổ ngược, tiên yêu

Số chương:18 chương

Giới thiệu:

Ái nhân...

Sư môn...

Cẩm Tịch mệt mỏi....

Nàng không muốn phân biệt ai đúng ai sai nữa...

Không cần biết ai có lỗi với ai nữa, nàng chỉ mong muốn một điều duy nhất: đó là thiếu niên trong trí nhớ có thể sống sót

Vì vậy, nàng dùng hết sức, liều cả tính mạng.

Nhưng Cẩm Tịch không biết là, thiếu niên cố gắng lâu như vậy, chống đỡ lâu như vậy, cũng là vì có thể sạch sẽ trở lại bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sư môn bị hủy

Edit: V.O

Tây Cảnh Tiên Môn luôn là thánh địa Nhân tộc tu tiên hướng tới, từ lúc tổ tiên Khương thị dựng nên đến nay đã trải qua ngàn năm, bây giờ lại biến mất ở trong biển lửa đầy trời này, sao có thể không khiến người ta nghẹn ngào thổn thức.

"Tại sao?"

Một nữ tử áo đỏ cầm kiếm đứng thẳng ở trước sơn môn, nhìn sư môn bị ngọn lửa cắn nuốt, cũng không nhịn được nữa quỳ rạp xuống, trên mặt trắng nõn lẫn vết máu, mồ hôi và bụi đất, sợi tóc xốc xếch, nhưng vẫn không che giấu được dung mạo khuynh thành của nàng.

"Ngũ sư thúc, chúng ta nhanh đi thôi, nếu không chờ ma đầu kia đến sẽ không kịp nữa."

Một đệ tử áo trắng vừa dứt lời, trước ngực đã xuất hiện một lỗ thủng máu đỏ chót, thậm chí hắn còn chưa kịp kêu cứu đã ngã xuống đất, ngay sau đó vô số tên lông trắng bay vụt qua bầu trời tràn ngập khói dày đặc, đệ tử tiên môn không kịp né tránh người này tiếp ngươi kia ngã xuống vũng máu.

Nữ tử áo đỏ nghe tiếng từng mũi tên đâm vào tận xương cốt sau lưng, lông mi nàng hơi rung động, tay phải nắm kiếm nổi gân xanh, theo một tiếng gào lên của nàng, trong vòng mười thước chung quanh nàng, đột nhiên xuất hiện một kết giới mạnh mẽ, tạm thời ngăn cản mưa tên tiến công, chúng đệ tử tiên môn may mắn sống sót cũng được nữ tử áo đỏ che chở, nhất thời được an toàn.

Các đệ tử tiên môn áo quần nhếch nhác, sắc mặt khủng hoảng nhìn ngọn lửa hừng hực và mưa tên thế như chẻ tre bên ngoài kết giới, ánh mắt mỗi một người đều tuyệt vọng, bọn họ biết dù tu vi nữ tử áo đỏ có mạnh cỡ nào, cũng không ngăn kết giới này được bao lâu, quả nhiên, không tới một nén nhang, khóe miệng nữ tử áo đỏ đã tràn ra máu tươi.

"Ngũ sư thúc, sư thúc tổ..."

Từng tiếng kêu thê lương, nữ tử áo đỏ biết bọn họ cũng không muốn chết, bọn họ trăm phương ngàn kế không ngại cực khổ tới Tây Cảnh Tiên Môn cầu học đều muốn kéo dài tuổi thọ trường sinh bất lão, dieendaanleequuydoon – V.O, sao có thể nghĩ đến còn trẻ đã phải mất mạng ở đây.

"Cẩm Tịch, ngươi không cứu bọn họ được, từ bỏ đi."

Truyền âm ngàn dặm, giọng nói quen thuộc này, Cẩm Tịch nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống trong nháy mắt, thật sự là hắn? Cho dù tất cả sư huynh đệ đều nói cho nàng biết tất cả những chuyện này đều do hắn ở sau màn chỉ điểm, đáy lòng nàng vẫn giữ một tia hy vọng, kiếp này, chỉ có giờ phút này, nàng hi vọng tin tức hắn đã chết mười năm trước là thật.

"Không cứu được cũng phải cứu."

Cẩm Tịch không còn sức lực nói lời dư thừa, những lời này càng giống như tự nhủ, nàng có thể cảm nhận được nguyên khí vốn hao tổn trong cơ thể đang từ từ mất đi nhanh chóng, trước hết là mắt, tiếp đó là tai, mũi, ngũ giác từ từ biến mất, giống như hắn nói, nàng thật không chống đỡ nổi nữa, quay đầu lại, thật là ai nàng cũng không cứu được.

Giây phút kết giới sụp đổ, Cẩm Tịch cũng ngã xuống, thật may là nàng không thấy được khuôn mặt hoảng sợ tuyệt vọng của mỗi một đệ tử sau lưng, thật may là thân thể nàng cũng không cảm nhận được nỗi đau mũi tên xuyên tim, thật may là nàng cũng không ngửi thấy mùi máu tanh khiến người nôn mửa này.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mơ về thuở xưa

Edit: V.O

Hai mươi năm trước, Cẩm Tịch cũng mới vừa mười tám tuổi, nàng theo lời Chưởng môn xuống núi du lịch đã đưa một nữ cô nhi từ Nam Man về, cũng là đệ tử thân truyền của nàng, gần trăm năm, nhân tài Tây Cảnh Tiên Môn tàn lụi, trừ Chưởng môn Khương Linh Vũ, trong tiên môn chỉ có năm vị tu vi Phá Kính, phần lớn bọn họ là đệ tử Khương Linh Vũ nuôi thả, Cẩm Tịch nhập môn muộn, số tuổi nhỏ nhất, đứng hàng thứ năm, nhưng nàng lại là kỳ tài tu hành hiếm có, năm nàng mười tám tuổi, tu vi của nàng Phá Kính, nói cách khác vẻ ngoài của nàng vĩnh viễn dừng lại ở năm tháng tuổi tác như hoa.

Hai mươi năm trước cũng là ngày nạp người mới của Tây Cảnh Tiên Môn, các nơi ở Nam Sơn và Bắc Địch sẽ đưa tới rất nhiều người căn cốt rất tốt, thích hợp tu luyện, nhưng có câu sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại bản thân, trong những người đó rất khó có người có tu vi Phá Kính, rất nhiều người cả đời, ngay cả Ích Cốc cũng không tới, phần lớn cũng chỉ sau khi thanh tâm quả dục, tuổi thọ sẽ kéo dài mấy năm.

Lúc ấy Lê Dịch Minh là đứa con nhỏ nhất của Quốc Quân Bắc Địch, Đại Tinh Quan của bọn họ từng đoán tinh vận cho hắn, nói hắn chính là Chiến thần thượng cổ - Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế, xương cốt sạch sẽ, từ giây phút hắn ra đời, hắn đã định sẽ đi lên con đường tu hành.

Thế nhưng vị tiểu hoàng tử này từ nhỏ chỉ thích thi từ ca phú, vừa được mười lăm tuổi, đừng nói tu hành, ngay cả cưỡi ngựa bắn cung mà người Bắc Địch am hiểu nhất cũng chưa từng lướt qua, nhưng số mệnh vẫn đẩy hắn đến Tây Cảnh Tiên Môn, phụ hoàng hắn gửi gắm hy vọng vào hắn, hy vọng trong hoàng thất Bắc Địch có thể xuất hiện một vị tiên nhân.

Lê Dịch Minh một thân một mình tới Tây Cảnh Tiên Môn bái sư cầu học, đến nơi này mọi người chỉ so tu vi cao thâm, không ai quan tâm trước khi ngươi vào núi có thân phận cao cao tại thượng gì, vốn là một con gà yếu ớt không có một chút tu vi, hắn ở chỗ này có thể nói là cất bước khó khăn, nhất là mang cái danh Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế, từ khi mới đến đã bị chú ý, dẫn đến một tháng sau bị chế nhạo vì không hề tiến bộ.

Nhưng cũng may bản thân Lê Dịch Minh cũng không có lòng tranh cường háo thắng, giống như huynh đệ đồng đảo của hắn trong hoàng thất Bắc Địch, hắn ở chỗ này vẫn có thể bình tĩnh, tự tại yên vui. Dần dần, dieendaanleequuydoon – V.O, ánh mắt mọi người cũng dời khỏi người hắn, cũng lười phải ăn hiếp hắn, như thế cũng tốt, hắn có thể yên tâm đọc sách thánh hiền của hắn.

Nửa năm sau, không để ý đến chuyện bên ngoài Lê Dịch Minh có quen cuộc sống ở Tây Cảnh Tiên Môn hay không. Hơn nữa là một thiếu niên tốt hiểu lễ nghĩa, lúc có sư huynh "tốt bụng" lôi kéo hắn đi trải việc đời, hắn cũng không tiện từ chối.

Đến phía sau khe núi, Lê Dịch Minh mới phát hiện thì ra trải việc đời mà các sư huynh nói là một cái bẫy, nhưng bởi vì hắn chạy trốn chậm, nên hắn thành cái người chịu tội thay.

Mười lăm mỗi tháng Cẩm Tịch sẽ tắm rửa ở khe suối này, đồng thời hấp thu chút linh khí trời đất ở dưới ánh trăng, lúc nàng cảm nhận được có người ngoài đến, sát khí quanh thân nàng lập tức khiến bọn hạng người xấu xa trốn không còn bóng dáng tăm hơi, dĩ nhiên ngoại trừ một người, đường núi khó đi, hắn đi không nhanh, người khác chạy trối chết, hắn mới vừa leo lên mỏm núi, hơn nữa văn nhân như hắn hoàn toàn không chịu sát khí ảnh hưởng, hơi thở có mạnh cỡ nào đối với hắn mà nói cũng như đánh là một đống bông

Lê Dịch Minh thấy cô nương nhỏ bé phía dưới thì thất kinh, kết quả là, lúc hắn nhắm mắt lại luống cuống tay chân, "phịch" một tiếng chìm vào trong nước, mất đi ý thức, hình như hắn thấy một bóng dáng màu đỏ cố gắng bơi về phía hắn.

"Khụ khụ" khạc ra nước bị sặc vào lục phủ ngũ tạng, Lê Dịch Minh từ từ tỉnh lại, cô nương mặc quần áo màu đỏ thẫm trước mặt cầm kiếm để ở cổ họng của hắn, nhất thời hắn bị dọa sợ đến không dám thở:

"Ngũ sư thúc, chuyện này tất có hiểu lầm, không phải tại hạ tới..."

Lê Dịch Minh cảm thấy có mấy lời khó có thể nói ra, thì ra là trải việc đời mà các sư huynh nói lại là chuyện xấu xa như thế, hắn cũng nhận ra cô nương này chính là Cẩm Tịch nổi danh ở Tây Cảnh Tiên Môn, mặc dù chưa từng tiếp xúc ở khoảng cách gần thế này, nhưng người chỉ yêu thích mặc áo đỏ

trong tiên môn thì chỉ có Ngũ sư thúc của bọn họ thôi.

"Ngươi là ai?"

Giọng nói trong trảo lạnh lùng cùng áo đỏ nhiệt tình hoàn toàn không hợp nhau.

"Ngũ sư thúc, tại hạ Lê Dịch Minh, là..."

"Ngươi chính là Lê Dịch Minh?"

Còn chưa chờ Lê Dịch Minh giới thiệu sư phụ của mình, Cẩm Tịch đã cắt ngang lời hắn, lại nghĩ chắc chắn là Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế gây họa.

"Đánh một trận..."

Đơn giản thô bạo như thế, hơn nữa hoàn toàn không phải giọng thương lượng, Cẩm Tịch này hoàn toàn không cho Lê Dịch Minh từ chối.

"Ngũ sư thúc, đừng tin những lời đồn kia, nếu ta thật sự lợi hại, há lại để dàng để người ta dùng kiếm chỉ vào cổ họng."

Lê Dịch Minh nói xong, vươn tay cẩn thận đẩy nửa phần kiếm của Cẩm Tịch ra, để hắn có thể lấy hơi, Cẩm Tịch quan sát trên dưới tiểu tử ngốc này, thật sự không hề có nguyên khí dịch chuyển trong cơ thể.

"Ngươi đi đi, sau này đừng tới nơi này nữa."

Cẩm Tịch thu kiếm, Lê Dịch Minh mới hoàn toàn thở một hơi dài nhẹ nhõm, mặt chảy tí tách không biết là nước sông hay là mồ hôi lạnh.

Trước khi đi, Lê Dịch Minh vẫn lấy hết can đảm nói một câu.

"Ngũ sư thúc, thật xin lỗi, sau này ta sẽ không đi theo các sư huynh làm liều nữa, còn nữa một cô nương như người ở bên ngoài phải cẩn thận chút."

Cẩm Tịch nhìn chằm chằm bóng dáng Lê Dịch Minh đi xa một lúc lâu, sợ rằng chính nàng cũng sắp quên nàng là một cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cảnh còn người mất

Edit: V.O

Sau khi Cẩm Tịch tỉnh lại, phát hiện mình ở một nơi đen như mực vươn tay không thấy năm ngón tay, cả người nàng rã rời, liên tục đối chiến với người Ma tộc, lại mạnh mẽ tạo ra kết giới, khiến cho bây giờ nàng giống như phế nhân, nàng kéo cánh tay mình, mới phát hiện dường như nàng bị người trói bằng xích sắt, buồn cười, tu vi của nàng đã phế hết, đâu cần dùng tới những thứ này. Đổi tư thế thoải mái chút, Cẩm Tịch nằm ngửa ra đất, vừa rồi hôn mê, lại mơ giấc mơ đó, có lẽ bởi vì nghe thấy giọng của hắn.

Hai mươi năm, những tình cảnh trong mơ kia vẫn rõ mồn một trước mắt, đáng tiếc cảnh còn người mất, Lê Dịch Minh vì lễ nghĩa, sợ chết chìm cũng không dám mở mắt nhìn lén mình, mặc dù Lê Dịch Minh bị dọa sợ muốn chết vẫn nhắc nàng cẩn thận bên ngoài, thật không còn.

Cẩm Tịch không muốn suy đoán tại sao hiện giờ Lê Dịch Minh không giết nàng, càng không tự mình đa tình cho là hắn còn nhớ tới tình cũ của hai người, nhất định là hắn có mục đích gì đó, mà nàng không cần nghĩ quá nhiều, hắn sẽ tự tới nói cho nàng biết.

"Ngươi tỉnh nhanh vậy à? Không hổ là đệ tử xuất sắc nhất của Tiên Môn."

Cùng lúc nghe thấy câu đó, đột nhiên chỗ Cẩm Tịch sáng như ban ngày, mặc dù ngũ giác của nàng đã khôi phục, nhưng kích thích thị giác mãnh liệt như thế, vẫn khiến cho nàng nhất thời khó có thể mở mắt.

"Ngươi còn nhớ chỗ này không?"

Câu hỏi của đối phương khiến thần kinh Cẩm Tịch căng thẳng, nàng tuyệt không muốn "nhớ chuyện cũ với hắn", một chút cũng không, chuyện này sẽ khiến phòng tuyến nàng dựng lên trong lòng sụp xuống, nàng đã quen mười năm Lê Dịch Minh chết đi, cùng sống với hắn trong ký ức.

Lúc Cẩm Tịch có thể gượng mở mắt được, nàng nhìn thấy bóng lưng kia, dường như bền chắc hơn trước kia, cũng cao lớn, tóc cũng không buộc lên quy củ nữa, mà là xõa tự nhiên ở phía sau, chỉ nhẹ nhàng buộc bằng một dây buộc màu xanh biếc, điều này khiến lòng Cẩm Tịch như bị gai đâm, một chút xíu đau đớn ban đầu lại nhanh chóng lan tràn đến tứ chi xương cốt, hắn cố ý đứng quay lưng về phía nàng, không phải là muốn để cho nàng nhìn thấy dây cột đó, dây cột đã từng cột trên đầu nàng sao?

Giây phút Lê Dịch Minh xoay người, ngoài khiếp sợ thì Cẩm Tịch mới biết vừa rồi mình lại đang tự đa tình, thì ra hắn quay lưng, là vì mặt hắn bị hủy, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng da thịt lộ ra không nhiều lắm cũng nói cho nàng biết nhất định gương mặt đó đã từng bị hủy.

Ánh mắt Cẩm Tịch cũng không dừng lại trên gương mặt đó quá lâu, điều này khiến Lê Dịch Minh cười tự giễu một tiếng, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy ghê tởm vết sẹo dữ tợn này.

"Cẩm Tịch, ngươi còn nhận ra nó không?"

Theo hướng ngón tay Lê Dịch Minh, Cẩm Tịch thấy được một đầu lâu to lớn, miệng mở lớn, bên trong ngậm một hạt châu màu đỏ, đó chính là hỏa tinh trong truyền thuyết, e là nơi này sáng như ban ngày là cũng nhờ nó.

"Chúc Cửu Âm?"

Cẩm Tịch không nghĩ tới mình còn có thể tới đây, núi Chương Vĩ nơi cực Bắc nghèo đói rét lạnh.

"Ta biết ngươi còn nhớ, dù sao cũng là ngươi giết nó."

Dường như giọng Lê Dịch Minh rất vui vẻ, hắn có nhớ chuyện đã từng xảy ra ở đây, sống chết gắn bó, không rời không bỏ.

"Rốt cuộc ngươi dẫn ta tới đây là muốn làm gì?"

"Ta chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về ta."

Buồn cười, Lê Dịch Minh cướp đi tất cả thuộc về Cẩm Tịch, sư phụ nuôi lớn nàng từ nhỏ, chúng sư huynh thân như tay chân, còn cả sư môn của nàng, nhà của nàng, lại còn muốn đòi nàng cái gì mà "thứ thuộc về hắn"?

"Thứ ngươi muốn ta không có, cho dù ta có, cũng sẽ không cho ngươi."

Nhớ tới sư phụ và các sư huynh chết thảm, còn có Tây Cảnh Tiên Môn trong hỏa hoạn, từng tiếng kêu rên, dieendaanleequuydoon – V.O, nhất thời Cẩm Tịch nóng lòng, phun mạnh một ngụm máu tươi ra.

Lê Dịch Minh híp mắt lại, bàn tay trong áo choàng lông cáo bất giác nắm chặt thành nắm đấm.

"Toái Cốt Tiên ở đâu?"

Cẩm Tịch ngẩn ra, nếu Lê Dịch Minh không nói nàng cũng sắp quên mất, Toái Cốt Tiên, là nàng tự tay luyện thành đưa cho hắn làm vật phòng thân.

Mười hai năm trước, lúc hai người xuống núi rèn luyện, vô ý rơi vào trong động Chúc Cửu Âm này, trải qua ba ngày ba đêm đối chiến, không ăn không uống không ngủ, giằng co với Thần thú Chúc Cửu Âm đó, Cẩm Tịch bị thương nặng từng nghĩ cho dù thế nào cũng phải đưa Lê Dịch Minh ra ngoài, nhưng tên ngốc kia đến mép cửa đá, lại vòng trở lại, nàng còn từng mở miệng mắng to tên ghẻ rách đó, liên lụy nàng phải vừa tự vệ, còn phải quan tâm hắn.

Lúc ấy Lê Dịch Minh chỉ cười khúc khích mặc cho Cẩm Tịch đánh chửi, còn nói gì mà không có Cẩm Tịch, cho dù một mình hắn ra khỏi sơn động này, cũng không thể ra khỏi núi Chương Vĩ này, thay vì như vậy, không bằng sống chết cùng nhau. Sau này, Cẩm Tịch lại không nhớ rõ chuyện sau đó, rốt cuộc bọn họ đánh bại Chúc Cửu Âm như thế nào? Tóm lại hai người sống sót, Cẩm Tịch còn ác độc rút gân rồng của Chúc Cửu Âm, không ngờ cuối cùng nàng luyện xương sống nó thành Toái Cốt Tiên.

Bây giờ Cẩm Tịch nhớ lại, ngay lúc đó Lê Dịch Minh có gì đó không đúng, còn cả đoạn trí nhớ nàng không nhớ ra kia:

"Chúc Cửu Âm là ngươi giết?"

"Ha ha, Cẩm Tịch, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn như cũ, chân tướng chuyện đã qua như thế nào, không quan trọng."

"Có phải ngươi. . ."

"Không phải, ta nhập ma không phải là vì cứu ngươi, ngươi không cần áy náy với ta."

Giọng Lê Dịch Minh trầm thấp và khẳng định, Cẩm Tịch lại tự giễu một lần nữa, đáy lòng nàng còn vọng tưởng giải tội cho hắn, thậm chí muốn dẫn tất cả ngọn nguồn về phía mình.

"Toái Cốt Tiên ở đâu?"

Lê Dịch Minh rất chấp nhất, Cẩm Tịch không hiểu, món Toái Cốt Tiên đó cũng không thể xưng là binh khí có gì đáng giá mà hắn cứ muốn lấy lại.

"Năm đó biết tin ngươi chết, ta đã hủy nó."

Cẩm Tịch trả lời khiến cho Lê Dịch Minh di chuyển đến trước mặt nàng trong nháy mắt, tay phải đầy vết sẹo càng bóp càng chặt ở trên cổ nàng, lúc

Cẩm Tịch cho là mình sẽ chết như vậy ở trên tay hắn, hắn lại buông lỏng tay ra, Cẩm Tịch vì hít thở không thông mà đau đớn co rụt.

"Ta không tin, ta khuyên ngươi đừng gạt ta, ta có trăm loại biện pháp khiến ngươi sống không bằng chết."

“Khụ khụ, cho dù ngươi có một ngàn loại biện pháp, ta cũng chỉ có một đáp án, Toái Cốt Tiên đã bị ta hủy."

"Được, Cẩm Tịch, ta biết ngươi thích mềm không thích cứng, hành hạ thân thể đối với ngươi mà nói không có tác dụng, nhưng ngươi đừng quên, tiểu sư đệ vẫn còn ở trên tay ta."

"Thanh Vân còn sống?"

Cẩm Tịch không kiềm được nội tâm kích động, hai tay dùng sức níu lấy ngực áo Lê Dịch Minh, bất ngờ không đề phòng bị nàng thô lỗ nắm, không cẩn thận lộ chút cảnh xuân, từng vết sẹo một, nhất thời khiến nàng giật mình, nàng vô thức lại dùng sức kéo áo xuống chút nữa, quả nhiên vẫn y hệt, lúc này nàng mới không khỏi nghĩ có phải toàn thân Lê Dịch Minh không có một chỗ nào lành lặn không?

Lê Dịch Minh cau mày, bất chấp gỡ tay không thành thật của Cẩm Tịch ra:

"Ngươi đã biết ta có lợi thế, ta không ngại nói cho ngươi biết, nếu ngươi giao Toái Cốt Tiên ra, ta sẽ trả hắn lại cho ngươi, nếu không giao, ngươi sẽ không còn được gặp lại đồ đệ bảo bối của ngươi."

Nhìn thẳng vào mắt Lê Dịch Minh gần như thế, Cẩm Tịch chỉ thấy được lạnh băng và tàn nhẫn, nàng không hề nghi ngờ hắn sẽ ra tay ác độc:

"Lê Dịch Minh, hắn là Thanh Vân, tiểu sư đệ ngươi đã từng yêu thương nhất, hắn vẫn còn là hài tử. . ."

Bất lực và tuyệt vọng chưa bao giờ có, càn quét toàn thân Cẩm Tịch, gào thét với bóng lưng đi xa, dường như đó là điều cuối cùng nàng có thể làm.

"Cẩm Tịch, quên nói cho ngươi biết, hiện giờ tên ta là Cửu Dịch."

Đây là câu nói cuối cùng Lê Dịch Minh nói với Cẩm Tịch, cũng là thông báo với nàng: Lê Dịch Minh đã hoàn toàn không còn quan hệ gì với hắn nữa rồi.

“Ầm" một tiếng, cửa đá đóng chặt, khiến cho Cẩm Tịch lại thân ở hắc ám vô tận một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Như tỉnh như mơ

Edit: V.O

"Cửu Dịch, không nghĩ tới ngươi còn là một người thương hương tiếc ngọc, ta vẫn cho là ngươi là công cụ giết người không có cảm tình đó?"

Một thiếu niên áo tím dựa bên ngoài cửa đá, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười sáng rỡ vô hại:

"Bàn về giết người, ai so được với Cửu Phượng Ma tộc?"

Cửu Phượng không nói đúng sai, hắn muốn vươn tay đặt lên vai Lê Dịch Minh, nhưng vì chiều cao hai người chênh lệch rất nhiều, nhảy hai cái, hắn cũng không tự làm mình mất mặt nữa.

"Nếu để cho Tông Chủ biết ngươi tốn công tốn sức vì một nữ nhân như thế, hắn nhất định sẽ không bỏ qua ngươi."

"Hừm, ý của ngươi là muốn đi mật báo?"

Uy hiếp trong mắt Lê Dịch Minh không cần nói cũng biết, dĩ nhiên Cửu Phượng sẽ không đi mật báo, không phải sợ không đánh lại hắn, chỉ là không bao giờ muốn xung đột chính diện với cái người điên này nữa, sợ làm khuôn mặt như hoa như ngọc bị thương, ai bảo người này biết hắn thích đẹp, chuyên chọn mặt mà đánh.

"Coi như ta không nói, ít ngày nữa Tông Chủ sẽ đến núi Chương Vĩ, ngươi không gạt được."

"Trên người nữ nhân này có bí mật Tông Chủ muốn biết, hắn sẽ không để cho nàng chết."

"Xì, ta thấy chính là ngươi không nỡ."

Bị Lê Dịch Minh hung hăng trừng mắt, Cửu Phượng thức thời ngậm miệng.

"Cửu Phượng, ngươi biết Tông Chủ muốn nhất định phải có sách Thiên Ma, nếu ngươi làm loạn, hắn sẽ không tha cho ngươi."

"Được, ngươi cứ già dặn, ta sẽ không động đến nàng ta, còn ngươi, sau này cũng đừng diễn trò cho ta xem, tiểu cô nương da mềm thịt mỏng như người ta, để ngươi hành hạ từng miệng máu một, ha ha ha. . ."

"Hừ, có phải Cửu Phượng ngươi quên không, Cẩm Tịch là lưỡi dao sắc bén tốt nhất Tây Cảnh Tiên Môn, Yêu tộc, Ma tộc chết ở trong tay nàng, không hề ít hơn số người ngươi giết, hơn nữa tuổi của nàng, đối với Nhân tộc mà nói đã không phải là tiểu cô nương."

Lê Dịch Minh nghiêm trang cổ hủ, khiến cho Cửu Phượng dè bĩu:

"Không trách được ngươi và cô nương người ta ở chung nhiều năm như vậy, cũng không hề có đêm xuân một khắc, dieendaanleequuydoon – V.O, đáng đời ngươi thiên sát cô tinh cả đời."

Cửu Phượng nhạo báng, Lê Dịch Minh lười phải quan tâm tới, nhiều năm như vậy, hắn cũng quen Cửu Phượng om sòm.

Trong sơn động tối đen, mỗi đêm ngày trôi qua, Cẩm Tịch không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, lòng nàng như vẫn rơi xuống một vực sâu không đáy, thậm chí nàng không dám ngủ, bởi vì trong mơ sẽ xuất hiện gương mặt sư phụ và ba vị sư huynh chết thảm, nhưng cho dù mở to mắt, bốn phía cũng tối đen, bây giờ không biết được thời gian, nàng chỉ có thể dùng ngón tay hung hăng rạch lên cánh tay mình, mặc dù chút đau đớn thân thể này không thể triệt tiêu hèn mọn trong lòng, nhưng ít nhất có thể xua chút mệt mỏi.

Có lẽ là biết Khương Thanh Vân còn sống, Cẩm Tịch lại bất tri bất giác nhớ đến Đại sư huynh, nếu hắn còn sống, với tu vi của hắn, Tây Cảnh Tiên Môn có thể có nhiều phần thắng, thiên ý trêu người, mười lăm năm trước Đại sư huynh đã chết không rõ lý do.

Lúc tin Đại sư huynh chết truyền ra, cả Tây Cảnh Tiên Môn đều ngạc nhiên, bởi vì lúc ấy trong môn có thể ngay cả sư phụ cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn thật đã chết rồi, chết ở trong một đống lá cây khô phía sau núi, lúc thi thể được người phát hiện thì đã bắt đầu rửa nát, chỉ có thể loáng thoáng phân biệt ra là Đại sư huynh đã từng tiên phong đạo cốt.

Đại sư huynh chết trong môn vẫn là bí mật, sư phụ cũng cấm đệ tử lén bàn luận chuyện này, lúc ấy Cẩm Tịch và Tam sư huynh còn từng lén điều tra, bởi vì bọn họ không muốn Đại sư huynh chết không rõ ràng, nhưng sau khi sư phụ biết đã giận tím mặt, còn bắt nhốt giam hai người bọn họ. Tam sư huynh đã từng nói, với tu vi của Đại sư huynh, nhất định là có người đánh lén hoặc là. . . Cẩm Tịch biết Tam sư huynh không nói ra nghi ngờ trong môn có gian tế, chỉ có người quen thuộc với Đại sư huynh, mới có thể lấy tính mạng của hắn trong tình huống không hề đề phòng.

Sau này, đột nhiên trong Nhân tộc xuất hiện tung tích Ma tộc, Cẩm Tịch và các sư huynh bắt đầu chạy khắp nơi, chuyện Đại sư huynh cứ như vậy bị trì hoãn, sau nữa, con trai duy nhất của hắn - Khương Thanh Vân được đưa đến chỗ Cẩm Tịch, nguyên nhân là nàng là nữ tử duy nhất trong mấy người, chăm sóc hài tử là chuyện đương nhiên. Cẩm Tịch nhắm mắt nhận hài tử lúc ấy chỉ có một tuổi đó, từ đó về sau, nàng luôn chỉ biết cầm kiếm cùng một hài tử chưa biết đi cùng nhau vượt qua cuộc sống náo loạn.

Nói ra, lúc ấy còn là Lê Dịch Minh giúp Cẩm Tịch rất nhiều, kể từ sau đêm hai người gặp nhau ở khe núi kia, dường như có rất nhiều lần gặp mặt, nhưng thật ra là Cẩm Tịch chú ý hắn quá nhiều, bởi vì là sư phụ cũng đã nói, thân thể Lê Dịch Minh và người bình thường quả thật không giống nhau, về phần có phải thật thừa kế huyết mạch Thần tộc hay không, cần quan sát nhiều.

Kết quả là, Cẩm Tịch chủ động nhận nhiệm vụ "quan sát" đó, ăn cơm, đi học, ngủ, thậm chí tắm rửa, về phần đi xí, Cẩm Tịch cũng đi theo cách đó không xa, Lê Dịch Minh vừa tức vừa vội, nhưng hắn lại không có cách gì với sư thúc này, đánh không lại người ta thì thôi, giảng đạo lý giống như là tú tài gặp phải binh lính, Cẩm Tịch hoàn toàn không thèm để ý cái gì mà thế tục lễ giáo Nhân tộc, ba tháng sau, Lê Dịch Minh dứt khoát nhận mệnh, hơn nữa còn tìm ra một phương pháp có thể sống hài hòa với Cẩm Tịch, có thế hai người hết sức ăn ý quan sát và bị quan sát.

Cuộc sống như thế qua năm năm, về Cẩm Tịch và Lê Dịch Minh, trong tiên môn có rất nhiều tin đồn kỳ lạ, nhưng hai người trong cuộc, một luôn cười trừ, mà một người khác một lời không hợp đã nâng kiếm đánh mấy đệ tử tơi bời, sau đó lại không còn có ai dám chỉ chỉ trỏ trỏ ngay mặt hai người.

Trong năm năm, tu vi Lê Dịch Minh tiến bộ quá nhỏ, Cẩm Tịch cảm thấy là sư phụ của hắn không thể dạy theo trình độ, cho nên dứt khoát giành hắn về, tự mình dạy. Sau đó lại có Khương Thanh Vân, Lê Dịch Minh vừa trông hài tử vừa theo Cẩm Tịch học đánh nhau, theo lời của nàng nói đó chính là nếu tu vi không thể tinh tiến, cũng chỉ có thể luyện thân thủ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đạt thành giao dịch

Edit: V.O

Lúc Lê Dịch Minh đi tới thạch động lần nữa, đã thấy Cẩm Tịch ngồi đối mặt với vách tường, không nhúc nhích, bóng lưng trông không hề có sức sống, lòng hắn không kiềm được run lên, bước nhanh lại có chút hoảng loạn, chạy đến trước mặt nàng, Lê Dịch Minh thấy cặp mắt hiện đầy tia máu kia, hốc

mắt hăm sâu, hai ngày hai đêm không chợp mắt, vẻ mặt Cẩm Tịch cũng hoảng hốt.

Một ngọn lửa vô danh dâng lên trái tim Lê Dịch Minh: Tại sao nàng lại đối xử với mình như vậy? Làm ra bộ dạng sống không thể yêu cho ai nhìn? Đột nhiên xuất hiện ánh sáng, khiến cho mắt Cẩm Tịch khó chịu cực độ thật lâu mới nhìn rõ người đứng trước mặt, nàng lười phải ngẩng đầu lên nhìn mặt hắn, đã từng sớm nhớ chiều mong, bây giờ tránh như rắn rết.

"Cẩm Tịch, ngươi không có tư cách chết ngay bây giờ."

Lê Dịch Minh cúi người, tay phải nắm cằm Cẩm Tịch, ép nàng nhìn thẳng vào hắn:

"Mạng là của chính ta."

Giọng khàn khàn già dặn khiến cho Cẩm Tịch thiếu chút nữa cũng cho là mình nghe lầm:

"Từ giây phút ngươi rơi vào trong tay ta, nó đã không phải là của ngươi, muốn chết, không dễ dàng như vậy."

Lê Dịch Minh nói xong bỏ một viên thuốc vào trong miệng mình, tiếp theo một cái chớp mắt đã mạnh mẽ chuyển dời nó qua miệng Cẩm Tịch, hành động to gan này của hắn hiển nhiên ngoài dự đoán của Cẩm Tịch, mặt nàng hiện vẻ khác biệt, cho dù là thẹn quá thành giận, cũng tốt hơn không khí trầm lặng, Lê Dịch Minh rất hài lòng với phản ứng của nàng.

Nếu không phải hai tay không có chút sức lực nào, Cẩm Tịch nhất định sẽ làm cho người cợt nhả mình trả giá thật lớn, không nghĩ tới giờ phút này, chỉ có thể giống như một con dã thú nhỏ bị thương, không có móng nhọn, chỉ có thể hung ác nhìn dáng vẻ giả vờ giả vịt. Lê Dịch Minh cũng không nghĩ tới lần đầu tiên hai người gần gũi sẽ là dưới tình huống này, nhưng cảm xúc mềm mại này thật như một giấc mơ đẹp.

"Ngươi cho ta ăn cái gì?"

Cẩm Tịch cảm thấy cả thân thể mình cũng có chút nóng lên, dường như nguyên khí trong cơ thể lại sống lại.

"Yên tâm, không phải là độc, ăn cái này, cho dù ngươi tuyệt thực nữa, không ngủ được, ngươi cũng có thể giữ được một hơi."

Lê Dịch Minh cố ý dùng chân đá đổ hộp đồ ăn bên cạnh Cẩm Tịch, trong khoảnh khắc thức ăn vẩy ra đầy đất, dieendaanleequuydoon – V.O, quả nhiên nàng không động:

"Ngươi. . . vô sỉ."

Cẩm Tịch am hiểu đánh người, yếu nhất ở phương diện mắng người, nàng cảm thấy từ vô sỉ đó cũng chưa đủ để hình dung hành động vừa rồi của Lê Dịch Minh.

Cả khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng mới bật ra hai chữ đau khổ không liên quan, Cẩm Tịch nín nghẹn như thế khiến cho Lê Dịch Minh vui vẻ, nhưng với vẻ ngoài quỷ này của hắn, cho dù cười, cũng không dễ nhìn.

"Ta nói rồi, ngươi không thể chết được, ít nhất trước lúc ta có được thứ ta muốn, ngươi phải sống tốt cho ta."

"Được, ta cho ngươi, không phải là ngươi muốn Toái Cốt Tiên sao? Nhưng ngươi phải hứa với ta một điều kiện."

Cẩm Tịch không muốn hao tổn với Lê Dịch Minh như vậy nữa, bây giờ nàng sống chỉ có một mục đích, chính là Thanh Vân.

"Ngươi muốn gặp Thanh Vân?"

Lê Dịch Minh không khó để đoán được yêu cầu của Cẩm Tịch:

"Không, ta muốn ngươi hứa với ta, thả nó đi, đi càng xa càng tốt."

"Ngươi không muốn gặp nó lần nữa? Chẳng lẽ ngươi không sợ ta đổi ý, dù sao không diệt trừ tận gốc rễ, vô cùng hậu hoạn."

"Không gặp, để cho nó thấy dáng vẻ này của ta, nó sẽ muốn giết ngươi."

Lời của Cẩm Tịch khiến cho Lê Dịch Minh ngẩn người, nhưng rất nhanh đã hiểu ý Cẩm Tịch, cũng không phải là đau lòng hắn, mà là lo hắn làm Thanh Vân bị thương:

"Lê Dịch Minh, bây giờ ngay cả kiếm ta cũng không cầm lên nổi, cho dù đúng như lời ngươi nói, ngươi muốn giết Thanh Vân chấm dứt hậu hoạn, ta cũng không ngăn cản được, cho nên ngươi muốn giết cứ giết đi, chỉ là ta thành ma cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Trong mắt Cẩm Tịch đỏ bừng tràn đầy kiên định, hai tay cũng không kiềm được chụp bắp chân của mình,

"Ta sẽ đưa Thanh Vân về nhà ở Nam Sơn."

Yên lặng một lúc lâu, Lê Dịch Minh mới nói ra những lời đó, Cẩm Tịch biết mình cược thắng, nhìn một người cho dù thay đổi thế nào, đáy lòng cũng sẽ

có tầng mềm mại. Đầu Cẩm Tịch càng ngày càng nặng, người trước mắt cũng có chút mơ hồ, hắn như đang cười nhìn nàng, hệt như trước kia.

"Toái Cốt Tiên ở dược lư của Tam sư huynh, ngươi dẫn ta cùng đi, ngươi biết, cơ quan nơi đó, không có ta, một mình ngươi không qua được."

Nhu tình chợt lóe lên trong mắt Cẩm Tịch khiến cho nội tâm Lê Dịch Minh dao động, có lẽ đây chỉ là một câu nói vô tâm vô thức của nàng, bởi vì trước kia Lê Dịch Minh đúng là nửa bước khó đi trong cơ quan dược lư, có một lần bởi vì Tam sư huynh tạm thời thay đổi vị trí cửa sinh tử, thiếu chút nữa hắn đã bỏ mạng ở bên trong, cũng có một lần, Cẩm Tịch ra tay phá hủy dược lư, làm hại Tam sư huynh khóc sưa hơn nửa năm.

"Tam sư huynh đã chết, cơ quan nơi đó đã là thùng rỗng kêu to rồi."

Lời của Lê Dịch Minh lập tức kéo Cẩm Tịch về thực tế, ý thức nàng lại không rõ lắm, có lẽ thật nên ngủ một giấc rồi.

Cẩm Tịch ngã xuống không hề báo trước, Lê Dịch Minh vô thức vươn tay ôm nàng vào lòng, hô hấp đều đều, lông mi khẽ run, nàng lại ngủ thiếp đi? Có lẽ là dược hiệu phát tác, hoặc là Thanh Vân an toàn khiến cho tảng đá lớn trong lòng nàng rơi xuống.

Người trong lòng rất nhẹ, giống như một trận gió là có thể thổi tan nàng, Lê Dịch Minh ôm chặt Cẩm Tịch hơn một chút nữa, nhẹ tay khẽ vuốt vuốt từng vết cắt một trên hai tay và hai chân nàng, không thể ra tay đánh hắn thì làm mình bị thương sao? Lê Dịch Minh bất đắc dĩ cười khổ:

"Cẩm Tịch, nàng nhịn một chút nữa, rất nhanh thôi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chết đi sống lại

Edit: V.O

Cẩm Tịch đi tới dược lư lần nữa, phát hiện nơi này đã rậm rạp cỏ dại, không tới hai tháng, nơi này đã hoang phế đến độ này, không trách được trước kia Tam sư huynh luôn không ngừng bận rộn, không ngừng dọn dẹp ở chỗ này, một người thích sạch sẽ như thế, nếu biết nơi này biến thành như vậy, chắc chắn trong lòng không thoải mái.

Lê Dịch Minh nhìn Cẩm Tịch kiên quyết nhổ những cỏ dại không liên quan kia tựa như phát điên, nàng không có tu vi, chỉ là một cô nương nhỏ gầy, chỉ cậy mạnh, làm những chuyện không có ý nghĩa này, nhưng hắn không ngăn cản nàng, chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn nàng phát tiết.

Tay Cẩm Tịch thường cầm kiếm vốn đã hiện đầy vết chai, nhưng cũng bị mấy cây cỏ nhỏ trông cực kỳ yếu ớt này mài rách, nhưng nàng vẫn liều mạng, mặc cho từng giọt máu tươi rơi xuống đất, trong nháy mắt đã bị mặt đất khô khốc hấp thu hầu như không còn. Cuối cùng Lê Dịch Minh vẫn kéo nàng, tay đỏ tươi vẫn đâm hai mắt hắn.

"Đủ rồi, đừng nữa nổi điên, mau dẫn ta đi tìm Toái Cốt Tiên."

Cẩm Tịch nhổ cỏ đỏ mắt, vừa không có xích sắt trói buộc, nàng trực tiếp phát oán khí và lửa giận tràn ngập lên kẻ đầu sỏ trước mặt này, đánh từng quả đấm lên ngực, lên mặt Lê Dịch Minh, trong miệng còn nói ô ô vài lời nguyền rủa, giọng chói tai lại khó nghe, nhưng Lê Dịch Minh sớm đã thay da đổi thịt, bây giờ nàng khoa tay múa chân với hắn mà nói không khác gì gãi ngứa, cuối cùng người đau chỉ có chính nàng.

Mặc cho Cẩm Tịch đánh một trận, cho đến khi nàng mệt đến nâng không nổi cánh tay nữa, Lê Dịch Minh mới lôi kéo nàng tiếp tục đi tới, có thể là đã phát tiết đủ, hoặc là thật sự mệt mỏi, lúc này Cẩm Tịch không nói một lời, ngoan ngoãn rất nhiều.

Đi vào bên trong dược lư, dieendaanleequuydoon – V.O, ánh mắt Cẩm Tịch tham lam nhìn tất cả những thứ quen thuộc nơi này, dường như Tam sư huynh vẫn còn hiện hữu ở mỗi một cái góc nhỏ nơi này, nhưng khi nàng vươn tay muốn chạm vào thì từng bóng dáng một đều tiêu tan như khói. Lê Dịch Minh lôi kéo Cẩm Tịch mở cơ quan mật thất bên trong dược lư ra, nơi này cũng không có gì thay đổi, duy chỉ không có Tam sư huynh thường xuyên trêu đùa bọn họ.

Chỗ sâu nhất mật đạo là Tam sư huynh để lại một căn phòng ôn tuyền dưới đất cho mình, hắn thường nói ôn tuyền nơi này có thể cường thân kiện thể, hắn lười phải tu hành, ngâm trong ôn tuyền là có thể kéo dài tuổi thọ, cớ sao mà không làm.

Mười năm trước, có một lần Cẩm Tịch uống say, ném Toái Cốt Tiên cho Tam sư huynh, để hắn giúp nàng ném xa xa, vậy mà có một ngày hắn nói cho nàng biết: Huynh bỏ Toái Cốt Tiên vào phòng của huynh trong mật thất, nếu muội nhớ hắn, có thể qua xem bất cứ lúc nào. Tất cả mọi người đều biết Cẩm Tịch không bỏ được Lê Dịch Minh đã chết, nhưng bọn họ lại không biết là Toái Cốt Tiên không phải là niệm tưởng cuối cùng Lê Dịch Minh để lại cho nàng, những ký ức kia mới phải, có muốn vứt bỏ thế nào cũng không hết.

Hai người Lê Dịch Minh và Cẩm Tịch cũng rất hiểu Tam sư huynh, biết hắn sẽ giấu đồ ở đâu, nhưng Lê Dịch Minh vốn cũng không hiểu sâu, lục lọi trong ôn tuyền ba bốn lần, vẫn không thấy bóng dáng Toái Cốt Tiên:

"Ha ha, Lê Dịch Minh, đây đều là ý trời, xem ra các ngươi giết Tam sư huynh, Toái Cốt Tiên cũng mất theo."

Cẩm Tịch lại cảm thấy như vậy rất tốt, vật hắn muốn không chiếm được, nhất định trong lòng hắn sẽ rất giận rất gấp, tốt nhất là tức chết hắn, tức chết hắn, nàng cũng coi như là báo được thù rồi.

Lê Dịch Minh cũng cảm thấy thật kỳ lạ, Tam sư huynh bị một kiếm của Tông chủ xuyên tim mà chết, hắn sẽ không có cơ hội dời thứ đã giấu đi, hơn nữa không ai biết bí mật của Toái Cốt Tiên, sẽ không ai mạo hiểm tới lấy, chẳng lẽ là nước ôn tuyền có vấn đề? Không đúng, Toái Cốt Tiên là xương rồng gân rồng của Chúc Cửu Âm, sao có thể dễ dàng bị ăn mòn? Hơn nữa thân thể phàm thai như Tam sư huynh ngày ngày ngâm ở bên trong cũng không sao, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ. . .

Lúc Lê Dịch Minh suy tư những vấn đề này, dường như cơ quan trong mật thất lại chuyển động lần nữa, cây đuốc dùng để chiếu sáng nơi này cũng bị dập tắt từng cái một, ngay sau đó một trận gió lướt qua bên cạnh hắn, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn: Tiểu Minh Tử, Cẩm Tịch ta dẫn đi, ta từng cải tạo lại cơ quan nơi này, chính ngươi tự cầu nhiều phúc đi.

Tiếng cười từ gần đi xa, Lê Dịch Minh biết bọn họ đã đi ra ngoài, khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười yếu ớt, nhất định Tam sư huynh đã quên, hắn đã không phải là Tiểu Minh Tử trước kia, cơ quan nơi này đối với hắn mà nói, không hề có tính uy hiếp nữa, y thuật Tam sư huynh quả thật thiên hạ vô song, nhưng cơ quan gà mờ này cũng chỉ có thể vây Cẩm Tịch đầu óc không biết cong cong quẹo quẹo và hắn không hề có thân thủ trước kia, trong thiên hạ cũng chỉ có nha đầu Cẩm Tịch kia mới có thể cho là Tam sư huynh nàng làm những cơ quan này rất lợi hại.

Tam sư huynh còn sống, nhất định Cẩm Tịch rất vui vẻ, đi ra Dược lư, Lê Dịch Minh cảm thấy mình có thể thích hợp đuổi theo chậm một chút, để cho bọn họ có cơ hội tự ôn chuyện, có lẽ chờ gặp lại được Cẩm Tịch, nàng đã biết Toái Cốt Tiên được Tam sư huynh giấu ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chân tướng tuyệt vọng

Edit: V.O

Cẩm Tịch được người dẫn chạy như bay, từ giây phút nhì thấy Tam sư huynh chết đi sống lại kia, nàng không cử động tựa như gỉ sắt, nàng cho rằng mình cũng đã chết, nếu không sao có thể gặp lại được Tam sư huynh?

Cuối cùng hai người cũng ngừng lại, Cẩm Tịch mới nhận ra mình đã ở trên một cái cây cao mười mấy thước:

"Sao, tiểu sư muội, huynh xây nhà cây cũng không tệ lắm đúng không?"

Tam sư huynh cười, Tam sư huynh nhíu mày, quả thật là Tam sư huynh còn sống, Cẩm Tịch lập tức nhào vào lòng hắn, nước mắt không ngừng rơi xuống, người được yêu thương ôm lấy kia cũng đỏ mắt.

"Ôi, sao hôm nay tiểu sư muội từng lớn tiếng la hét chảy máu không khóc, không sợ trời không sợ đất lại thành kẻ thích khóc rồi."

Cẩm Tịch không thèm để ý Tam sư huynh chế nhạo, hắn còn sống thật sự là quá tốt"

"Tam sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao huynh..."

"Một lời khó nói hết, huynh vẫn luôn trốn ở đây, thỉnh thoảng sẽ đi qua Dược lư kia lấy thuốc, hôm nay vừa dịp nhìn thấy muội và Tiểu Minh Tử vào mật thất, huynh mới lén đi theo, thừa dịp hắn không chú ý, cướp lấy muội."

"Vậy huynh có biết sư phụ đã chết không, tiên môn cũng bị hủy."

"Huynh đã nghe nói, Cẩm Tịch, huynh không muốn để muội biến thành người kế tiếp, cho nên có một số chuyện huynh nghĩ đã đến lúc nói cho muội biết."

Cẩm Tịch không biết Tam sư huynh muốn nói chuyện gì, nếu như nàng có thể biết trước, có lẽ nàng sẽ năn nỉ Tam sư huynh đừng nói những chuyện đó cho nàng biết, thì ra là thứ càng tuyệt vọng càng đáng sợ chính là chân tướng.

Thì ra năm đó sau khi Đại sư huynh chết, Tam sư huynh vẫn không từ bỏ điều tra nguyên nhân cái chết của Đại sư huynh, không giống Nhị sư huynh và Cẩm Tịch, Tam sư huynh không quá am hiểu bắt yêu trừ ma, cho nên thời gian hắn ở lại tiên môn tương đối nhiều, hơn nữa hắn suy nghĩ tinh tế, giỏi về quan sát hơn người thường, nhưng mê án của Đại sư huynh cũng khiến hắn tốn gần hai năm, mới tìm được đầu mối mấu chốt lại có vẻ như dấu vết râu ria kia, vì không bứt dây động rừng, hắn vẫn không nói nghi ngờ của mình cho bất kỳ ai.

Tam sư huynh phát hiện vẫn có một lực lượng vô hình nấp trong tiên môn, nhưng bọn chúng cũng tương đối gian xảo, mỗi lần hắn cho là đã bắt được cái đuôi của bọn chúng, bọn chúng sẽ biến mất không thể tìm ra, loại tình huống như đánh cờ này vẫn kéo dài đến mười năm trước, Lê Dịch Minh chết khiến

cho Tam sư huynh càng thêm đến gần lực lượng kia, song hắn càng ngày càng phát hiện một chuyện thực khiến cho hắn sợ hãi, tất cả đều dẫn hắn hướng tới một người, sư phụ của hắn, Khương Linh Vũ, Chưởng môn Tây Cảnh Tiên Môn, cũng là người hắn luôn kính trọng nhất.

Sau này Tam sư huynh nghĩ ra một cách tìm đường sống trong chỗ chết, dùng mình làm mồi dẫn những độc thủ sau màn, ngày kia, quả nhiên sau khi hắn thất thủ bị bắt, như nguyện gặp được người kia.

"Sư phụ, thật sự là người?"

"Ta cũng biết trong năm huynh đệ người phát hiện chân tướng đầu tiên chính là ngươi."

"Tại sao?"

Tam sư huynh vô cùng đau đớn, hắn không hiểu, Chưởng môn được kính yêu nhất trong tiên môn, sư phụ lòng mang đại nghĩa, dieendaanleequuydoon – V.O, mang thương sinh sao lại làm ra chuyện giết hại đồng môn, Đại sư huynh và cả Lê Dịch Minh chết đều liên quan đến ông ta.

"Thần tộc ngã xuống, tiên đại mới là chính thống, nhưng hiện giờ tiên môn suy sụp, xa không bằng trước, rất nhiều đệ tử dốc lòng tu luyện, cuối cùng cả đời cũng không thể Phá Kính."

Tam sư huynh không biết rốt cuộc sư phụ đang lén làm gì, nhưng cho dù lý do đường hoàng cỡ nào cũng không thể lạm sát người vô tội.

"Sư phụ, tu tiên không thể miễn cưỡng, mỗi người đều có tạo hóa của mỗi người."

"Tạo hóa? Ha ha, vậy Thần tộc thì sao? Tại sao bọn họ có thể sống làm Thần, cao cao tại thượng, được Nhân tộc quỳ lạy?"

Sau này Tam sư huynh mới biết, sư phụ vẫn luôn làm một chuyện cực kỳ điên cuồng, ông ta muốn thông qua thay đổi huyết mạch một người khiến cho ông ta mạnh mẽ Phá Kính, dĩ nhiên điều này cần dùng rất nhiều người để làm thí nghiệm, cũng cần rất nhiều người có tu vi cao thâm giúp đỡ, dùng máu của bọn họ để tăng dung hợp thúc hóa đạt thành mục đích, dĩ nhiên không phải lần nào cũng thành công, có vài người khó tránh khỏi phải hy sinh, cho dù thành công, cũng không thấy thành Thần, mà là Ma. Thì ra mấy năm nay, đột nhiên Nhân tộc hiện ra cái gọi là Ma tộc, đều là sản phẩm thất bại mà sư phụ thí nghiệm ra.

Cẩm Tịch còn chưa phục hồi tinh thần lại từ chân tướng kinh người Tam sư huynh nói, đột nhiên sắc mặt hắn lại trắng bệch, thân thể ngã xuống, mồ hôi từng hạt lớn chừng hạt đâu chứng tỏ hắn đang phải chịu cơn đau cực lớn, Cẩm Tịch không kịp tiêu hóa những chuyện kia, nàng nhào tới trước, đỡ hắn, dựa lên vai mình.

Đột nhiên Cẩm Tịch nhớ ra Nhị sư huynh từng nói Tam sư huynh bị người đâm một kiếm xuyên tim mà chết, sao giờ hắn có thể yên lành xuất hiện ở đây, ma xui quỷ khiến đột nhiên Cẩm Tịch bắt đầu cởi áo Tam sư huynh, Cẩm Tịch thề kiếp này nàng chưa từng thấy tình cảnh kinh người thế này.

"Tam sư huynh, huynh..."

Cẩm Tịch níu lấy quần áo Tam sư huynh, hắn trấn an một lúc lâu, nha đầu này mới buông ra, dù sao đã không lừa được, dứt khoát kéo áo mình, xuyên thấu qua xương sườn, trái tim cứ như vậy phơi này ra, đáng sợ hơn chính là giờ phút này trái tim nhảy lên kia được bọc bởi không biết bao nhiêu phù văn và minh văn:

"Mỗi ngày đều phải thay đổi những thứ chữ như gà bới này, cho nên dứt khoát không vá lại nữa."

Tam sư huynh cố nói bằng giọng nhẹ nhõm, khiến cho thân thể Cẩm Tịch không ngừng rung động, sao Tam sư huynh có thể chịu đựng được đau đớn khắp tim thế này, nàng không dám tưởng tượng.

"Huynh đã làm gì mình?"

"Tiểu sư muội, huynh vẫn chưa về sư môn, cũng bởi vì có thể huynh nói ra những chuyện này cũng không có ai tin, nhưng nếu huynh có thể gặp lại muội, điều này nói rõ tự có ý trời, có lẽ huynh nghịch thiên sống lại tới nay cũng vì điều này."

Hai tay Cẩm Tịch run run giúp Tam sư huynh bọc phù chú minh văn đã chuẩn bị lên trái tim:

"Tiểu sư muội, vừa rồi muội có thấy không, vết rách trên tim huynh chính là sư phụ để lại cho huynh, một kiếm xuyên tim, nếu trước khi huynh dẫn ông ta ra không chuẩn bị trước, sợ là hôm nay muội cũng thật không gặp được huynh, nhưng huynh vẫn đánh giá thấp sự độc ác của sư phụ, một kiếm này của ông ta, ngay cả Hộ Tâm Chú của huynh cũng bị phá."

Tam sư huynh hiểu rõ sư phụ, sư phụ cũng hiểu rõ hắn, cho nên hai người, một phải giết lại thất thủ, một hắn phải chết lại còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quyết định cuối cùng

Edit: V.O

Tam sư huynh đi rồi, hắn nói mình sống không lâu, cho nên muốn ích kỷ một lần, hắn không muốn xía vào mọi chuyện nữa, nếu đã nói bí mật trong lòng cho Cẩm Tịch rồi, vậy cũng coi như hắn không còn vướng bận, hắn tính phóng túng trong đoạn thời gian cuối cùng của đời người này, ngày thanh tâm quả dục quá lâu, cuộc sống cũng quá không thú vị.

Cẩm Tịch nhìn chằm chằm bóng lưng Tam sư huynh đi xa một lúc lâu, nàng không biết mình nên đi đâu, vốn nghĩ nếu có thể may mắn sống tiếp, một ngày nào đó sẽ báo thù cho sư môn, nhưng hiện giờ tất cả đều thật buồn cười, thậm chí nàng không dám đi chứng thực, cũng không phải không tin Tam sư huynh, chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi.

Cứ ngồi không nhúc nhích trong nhà cây như vậy từ sớm đến chiều muộn, cuối cùng cũng có người đến bắt nàng.

"Tam sư thúc đi rồi?"

"Huynh ấy sắp chết."

Dường như Lê Dịch Minh không quá bất ngờ với tin tức này, Cẩm Tịch quan sát người xa lạ lại quen thuộc trước mặt, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng hơi thở của hắn vẫn không hề thay đổi, nếu thật giống như lời Tam sư huynh, vậy hắn thì sao, hắn đã trải qua chuyện gì? Cẩm Tịch không dám nghĩ.

"Ngươi chỉ cần Toái Cốt Tiên thôi đúng không?"

Có lẽ bản thân Cẩm Tịch cũng không biết giọng nàng nói chuyện lúc này giống như một con dã thú bị người vứt bỏ, trong quật cường lại có uất ức vô tận.

"Ta còn muốn nàng."

Cẩm Tịch lòng như tro tàn nghe thấy câu đó cũng không còn tự mình đa tình nữa, nàng biết ý Lê Dịch Minh là nói muốn bắt nàng về phục mệnh.

"Lê Dịch Minh, Tam sư huynh đặt Toái Cốt Tiên ở một nơi chỉ có ta biết, nếu ngươi muốn lấy, thì hứa với ta một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Ta muốn gặp Tông Chủ của các ngươi."

Lê Dịch Minh biết nhất định Tam sư thúc đã nói cho Cẩm Tịch chuyện gì, dieendaanleequuydoon – V.O, nhưng nàng làm như vậy không khác nào tự tìm đường chết.

"Cẩm Tịch, ngươi muốn chết cứ việc nói thẳng, ta sẽ cho ngươi chết thống khoái, nhưng Tông Chủ sẽ khiến ngươi sống không bằng chết."

"Vậy sao? Nhưng ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đây là điều kiện duy nhất của ta, ngươi xem mà làm đi."

Cẩm Tịch nói xong những lời đó lại rúc đầu vào giữa hai chân, ôm mình thật chặt, dường như nếu Lê Dịch Minh không đồng ý, nàng sẽ không đứng dậy.

"Cẩm Tịch, cho dù Tam sư huynh nói cái gì với ngươi, nếu ngươi muốn xác nhận thắc mắc trong lòng, vậy thì không cần, ta có thể nói cho ngươi biết, Tông chủ không phải là Khương Linh Vũ."

"Là Nhị sư huynh?"

Cẩm Tịch hỏi bằng giọng chắc chắn, Lê Dịch Minh biết nàng chỉ không muốn tính toán lòng người, thật ra thì tâm tư của nàng rất sáng tỏ.

"Hắn vốn tên là Cửu Tư, từng là một trong song sát Ma tộc, lúc Cửu Lục bỏ mình, hắn cũng bị thương nặng, nguyên thần vẫn gửi trong ý thức đệ tử Tây Cảnh Tiên Môn. Nhị sư huynh đã từng chỉ là một đệ tử vô danh yên tĩnh, cũng bởi vì bị Cửu Tư cướp hồn phách, nguyên thần vốn vỡ vụn hoàn toàn bị Cửu Tư thay thế, sau đó hắn lại từng bước một thành đệ tử thân truyền của Chưởng môn."

"Thì ra là như vậy, vậy có phải sư phụ bị hắn..."

"Hừ, ngươi muốn nói có phải Khương Linh Vũ bị hắn thao túng không? Vậy có thể ngươi phải thất vọng rồi, mặc dù hai người bọn họ cũng lợi dụng lẫn nhau, nhưng tất cả những chuyện ông ta làm đều xuất phát từ toan tính của mình."

"A."

Hy vọng được châm lên trong lòng Cẩm Tịch lại bị Lê Dịch Minh vô tình tưới tắt, nhưng lòng nàng lại không đau khổ lắm, có lẽ bởi vì nàng đã quyết định, ít nhất phải bảo vệ được thứ lòng mình từng muốn bảo vệ.

Đột nhiên Lê Dịch Minh thô bạo nâng Cẩm Tịch dậy, dáng vẻ muốn chết này của nàng khiến hắn nhìn thấy muốn đánh người, nhưng hắn còn chưa kịp

nói ra lời gì quá đáng, người dưới đất đã thuận thế nhào vào lòng hắn, lần này hắn giống như bị người điểm huyệt toàn thân, không nhúc nhích, không dám nháy mắt, không dám thở, chỉ có chỗ hầu kết lo lắng động đậy.

Đây là lần đầu tiên Cẩm Tịch gần một nam nhân như thế, nhưng cái ôm này tới quá muộn, mười năm trước e lệ, mười năm sinh ly tử biệt, mười năm sau hiểu lầm, khiến hai người bỏ lỡ quá nhiều, quá nhiều, cũng không biết sau này có còn cơ hội không:

"A Dịch."

Nghe tiếng giọng đã lâu, hai tay Lê Dịch Minh không biết đặt đâu không kiềm được nắm lại, ổn định một lúc lâu, hắn mới miễn cưỡng "ừ" một tiếng bằng giọng mũi.

"Nhất định phải lấy Toái Cốt Tiên sao? Nó rất quan trọng với ngươi?"

Lê Dịch Minh cảm thấy vấn đề của Cẩm Tịch có hơi kỳ lạ, nhưng bị cái ôm đột nhiên xuất hiện này quậy đến lòng hắn rất loạn cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

"Đúng, rất quan trọng."

Chỉ có lấy được Toái Cốt Tiên, tìm được sách Thiên Ma, mới có thể đổi được sự tự do của ta, ta mới có thể trở lại bên cạnh nàng, Lê Dịch Minh lặng lẽ nghĩ trong lòng.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngàn Thương Luân Hồi

Edit: V.O

Khương Linh Vũ đích thân tới bắt Cẩm Tịch, ngay cả Lê Dịch Minh cũng không đoán trước được, hắn vô thức chắn trước người Cẩm Tịch:

"Cẩm Tịch, con chịu khổ rồi."

Dường như người trước mắt vẫn là sư phụ quen thuộc trong trí nhớ, mặt mày y hệt, nụ cười y hệt, thậm chí vẻ lo lắng trên mặt đều rõ ràng như vậy, nhưng Cẩm Tịch đứng ở bên cạnh hắn, cả người lại không ngừng run rẩy, như rơi vào hầm băng.

"Tại sao, tại sao, tại sao?"

Cẩm Tịch khóc, khóc rất lợi hại, dường như rống khàn cả giọng mới có thể phát tiết oán khí và không cam lòng trong lòng nàng, thậm chí nàng còn vươn hai tay ra hung hăng đẩy người trước mặt:

"Con còn nhớ rõ vi sư thường nói với con hi vọng Thần tộc trở lại thế gian không?"

Cẩm Tịch nhớ, sao nàng có thể không nhớ, những lời này sư phụ thường nói, nàng từng cho rằng sư phụ cảm thán Nhân tộc thói đời bạc bẽo, mà cả thế gian hai tộc Yêu Ma lại hoành hành, không có Thần tộc quản chế, dường như tất cả đều giống như con ngựa hoang đứt cương.

"Sư phụ, người nhập ma rồi."

"Nhất niệm thành Ma, nhất niệm thành Thần, Thần Ma chỉ trong một ý nghĩ, chỉ cần ta có thể khiến cho Nhân tộc được chọn có thể tu thành Tiên thân, bọn họ sẽ phụng ta làm Thần."

Thèm muốn trên mặt Khương Linh Vũ hoàn toàn đánh nát một chút hy vọng cuối cùng của Cẩm Tịch, thì ra là trước kia sư phụ lòng có thương sinh cũng chỉ là vì thực hiện tư lợi của bản thân ông ta, nếu Thần tộc cũng như sư phụ, sao bọn họ lại nhận được Nhân tộc thành kính quỳ bái trường kỳ ngàn năm, sư phụ nói đúng, Thần Ma chỉ ở một ý nghĩ, ông ta đã hoàn toàn bị lạc đường.

"Sư phụ, thu tay lại đi, chết nhiều người như vậy, còn chưa đủ sao?"

"Vi sư làm những chuyện này, sau này con sẽ hiểu, Thần tộc từng nói, vạn vật thế gian, tất cả sinh linh đều bình đẳng, Thần tộc ban cho chúng ta diện mạo và thân hình giống bọn họ, những thứ này hai tộc Yêu Ma cần tu luyện trên trăm thậm chí còn hơn ngàn năm mới có thể có được, tuy nhiên nó cũng tước đoạt quyền lợi trường sinh bất lão của chúng ta, sợ một ngày nào đó Nhân tộc sẽ thay thế bọn họ, điều vi sư muốn làm chính là hi vọng sau này Nhân tộc có thể khắp nơi là thừa tự."

" Thần do máu tươi trải thành, không cần cũng được."

"Cẩm Tịch, con. . ."

"Sư phụ, đây là một lần cuối cùng đồ nhi gọi người như vậy, dieendaanleequuydoon – V.O, tu vi đã mất, sư môn đã hủy, từ nay về sau, con và người không còn liên quan."

Cẩm Tịch quỳ "phịch" một tiếng xuống đất, dập đầu ba cái, thật lâu không đứng dậy.

Lê Dịch Minh vẫn nhìn chằm chằm Khương Linh Vũ, chỉ sợ tiếp theo ông ta sẽ ra tay trong chớp mắt:

"Cẩm Tịch, ngươi là đồ nhi ta thương yêu, không nghĩ tới ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta."

Cả đời này Khương Linh Vũ chỉ có năm đệ tử thân truyền, trừ đi Cửu Tư che giấu thân phận, lão Đại là người phát hiện bí mật của ông ta sớm nhất, Khương Linh Vũ giết hắn không hề do dự, bởi vì tu vi của hắn đã ở trên sư phụ này, chỉ có thể thừa dịp hắn kinh hoảng không chuẩn bị mà tấn công. Lão Tam là thông minh nhất, cho nên có thể thật sự tra được ông ta, cho nên ông ta cũng ra tay độc ác, tính tình lão Tứ hàm hậu, đối với sư phụ nói gì nghe nấy, bất đắc dĩ trong ngày tiên môn hỏa hoạn, đối chiến cùng nhiều Ma tộc không địch lại cũng bị giết.

"Ta chưa bao giờ làm ngược lại sự dạy bảo của ông, trừ ma vệ đạo, trợ giúp Nhân tộc."

"Được, đã như vậy, ngươi cũng đừng trách vi sư vô tình."

"Tế Ti đại nhân, Môn Chủ từng nói cần phải lấy được sách Thiên Ma, bây giờ đầu mối duy nhất ở chỗ Cẩm Tịch, tạm thời nàng không thể chết được."

Lê Dịch Minh lại chắn trước mặt Cẩm Tịch một lần nữa, vừa giằng co với Khương Linh Vũ, vừa tĩnh tâm ngưng khí, chuẩn bị nhận lấy một kích của ông ta bất cứ lúc nào.

"Cửu Dịch, ngươi đừng lấy lệnh Môn Chủ ra dọa ta, ta biết ngươi luyến tiếc nha đầu này, ta cũng sẽ không giết nàng ta, nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi, thời giờ Môn Chủ cho ngươi còn ba ngày, nếu đến lúc đó ngươi không lấy được sách Thiên Ma, sợ là Ngàn Thương trên người ngươi phát tác, Thần tộc tái thế cũng khó cứu."

Lúc Cẩm Tịch nghe thấy hai chữ Ngàn Thương, trong mắt hoàn toàn không thể tin, thân thể càng thêm đứng không vững,

"Trong lòng ta tự có nắm chắc, đa tạ Tế Ti đại nhân nhắc nhở."

"Được, đã như vậy, ta sẽ không xen vào việc của người khác, Cẩm Tịch giao cho ngươi."

Trước khi Khương Linh Vũ đi, ánh mắt dừng lại ở trên người Cẩm Tịch chốc lát, nhưng giờ phút này cả người nàng đều đang chú ý tới Lê Dịch Minh, cũng không chú ý tới Khương Linh Vũ cười quỷ dị.

"Ngàn Thương, Ngàn Thương là sao?"

Giờ Cẩm Tịch mới hiểu được những vết sẹo trên người Lê Dịch Minh là sao, đây đều là dấu vết Ngàn Thương để lại, Ngàn Thương Luân Hồi trong truyền thuyết, bị thương và chết, một người sao có thể chịu nổi Ngàn Thương, cho nên chỉ tồn tại Ngàn Thương Luân Hồi, từ trước đến nay Ma tộc có một loại bí thuật, có thể khiến cho một người bị hàng ngàn vết thương mà không chết, nhưng nỗi đau đớn trong đó người thường ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Cẩm Tịch, cũng đã qua, bây giờ Ngàn Thương chỉ để lại cho ta những vết sẹo này mà thôi."

"Là Khương Linh Vũ hay là Cửu Tư?"

Cẩm Tịch lại nổi lên cố chấp, Lê Dịch Minh cũng không có cách nào với nàng, hắn chậm rãi lấy mặt nạ của mình xuống, từng vết sẹo dữ tợn hoàn toàn hiện ra trước mắt Cẩm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chuyện trước kia (1)

Edit: V.O

Mười năm trước, dường như người của Ma tộc càng hống hách lộng hành, Nam Sơn và Bắc Địch cũng lần lượt có rất nhiều người mất tích vô cớ, sau đó thi thể được phát hiện cũng biến thành xác khô, chuyện hung tàn như thế không thể nghi ngờ được cho là Ma tộc gây ra.

Tây Cảnh Tiên Môn được Nhân tộc nhờ vả giải quyết các nơi có người của Ma tộc xuất hiện, Cẩm Tịch và ba vị sư huynh dẫn theo lệnh của Sư môn, tập kích khắp nơi cả đêm.

Lê Dịch Minh ở tiên môn mười năm, mặc dù tu vi không tiến bộ lắm, nhưng lại giỏi chăm sóc hài tử, so với Cẩm Tịch, Thanh Vân càng muốn đi theo hắn. Nhưng từ sau lần hắn và Cẩm Tịch trở về từ sơn động Chúc Cửu Âm, hắn đã cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng có gì đó không đúng, giống như lần trước lúc giằng co cùng Chúc Cửu Âm, đột nhiên trong cơ thể bộc phát ra một dòng nguyên khí đủ để hủy diệt trời đất, nhưng sau khi Chúc Cửu Âm chết, chúng lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tất cả giống như là hắn nhìn nhầm, hắn vẫn là kẻ vô dụng trong tu hành.

Kể từ sau khi bọn Cẩm Tịch xuống núi, Lê Dịch Minh cảm thấy bên trong tiên môn cũng có gì đó không đúng, có lúc gặp được một vài khuôn mặt xa lạ ra vào, hắn cũng từng theo dõi, bất đắc dĩ với tu vi gà mờ của hắn, rất nhanh đã bị người bỏ lại.

Cho đến một ngày, Lê Dịch Minh cảm thấy mình bị người theo dõi, hắn quyết định tương kế tựu kế, dẫn người tới chỗ Tam sư thúc còn ở lại giữ tiên môn, mặc dù sư thúc cũng không giỏi đánh nhau, nhưng dược lư của sư thúc gắn đầy cơ quan, không bắt được người cũng có thể để cho Lê Dịch Minh tự thoát thân. Há có thể lường trước mật đạo hắn tự cho là quen thuộc lại bị người đánh ngất xỉu dẫn đi, để lại Toái Cốt Tiên dính máu dưới đất, trở thành chứng cớ lớn nhất khiến cho ngày sau người trong môn phán định hắn đã chết.

Lê Dịch Minh tỉnh lại ở một nơi xa lạ, nhìn có vẻ hẳn là một cái mật thất, nơi này rất tối, hai tay hai chân của hắn cũng bị xiềng xích khóa lại, không thể động đậy, không thấy rõ chỗ xa hơn một chút, nhưng người trói hắn cũng thật là "nhọc lòng", tại sao phải sợ một kẻ vô dụng trong tiên môn một tay trói gà không chặt chạy chứ? Mà trực giác của Lê Dịch Minh cũng nói cho hắn biết người này chính là người trong tiên môn, nếu không người đó không thể nào dễ dàng tìm được mật đạo dược lư.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Lê Dịch Minh, người này hắn biết, chẳng qua là hắn không nghĩ đến người bình thường yên lặng ít nói xuất quỷ nhập thần đó sẽ là Nhị sư thúc. Có lẽ là thân là hoàng tử, từ nhỏ thường thấy trong cung ngươi lừa ta gạt, mỗi người đều có bí mật của mình, đều có lén lút không muốn người biết một khuôn mặt khác. Cho nên sau khi hết khiếp sợ Lê Dịch Minh cũng có thể thong dong ứng đối với tình cảnh của chính mình còn cả người bắt mình tới.

"Nhị sư thúc, đây là ý gì?"

"Không hổ là con cháu hoàng thất, thường thấy sóng to gió lớn, nhanh như vậy đã có thể tỉnh táo lại, nếu ngươi đã gặp được ta chân chính, chúng ta cũng nói thẳng, tên của ta là Cửu Tư."

"Ngươi là người của Ma tộc?"

Điểm này Lê Dịch Minh lại không nghĩ tới, một người của Ma tộc lại thành đệ tử thân truyền của Chưởng môn tiên môn, thật là châm chọc.

"Có phải ngươi cảm thấy có chút khó tin? Ta ở Tây Cảnh Tiên Môn lâu ngày ta cũng cho là mình chỉ là Nhân tộc tu tiên, nhưng lại không có một ai nghi ngờ đến ta?"

Lời của Cửu Tư khiến cho Lê Dịch Minh cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không phải là bởi vì hắn nói không có một ai từng phát hiện thân phận của hắn, mà là hắn giống như cố ý muốn nói với Lê Dịch Minh những lời này, dường như đang dẫn dắt Lê Dịch Minh nghĩ gì đó.

"Ý của ngươi là trong tiên môn còn có nội ứng của ngươi? Đang che giấu thân phận giúp ngươi?"

"Quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã nghĩ ra, vậy không bằng ngươi nghĩ lại xem người đó sẽ là ai?"

Lê Dịch Minh không biết Cửu Tư nói những chuyện này là có ý gì, chẳng lẽ chỉ muốn để cho hắn thuận lý thành chương đoán được phản đồ trong tiên môn? Hắn đã thành tù nhân, dieendaanleequuydoon – V.O, hình như biết hay không cũng không có ý nghĩa gì, mà đến bây giờ Cửu Tư vẫn không ra tay giết hắn, đã nói lên hắn còn có giá trị lợi dụng, nhưng rốt cuộc là cái gì?

"Ta không có hứng thú với phản đồ trong tiên môn, dưới tình huống này, ta nghĩ ta cũng chỉ quan tâm đến tính mạng mình."

"Ha ha, ngươi nói cũng không sai, vậy ngươi cũng có thể đoán thử xem tại sao ta không thể giết ngươi, nếu ngươi đoán đúng, ta sẽ nói cho ngươi biết người giúp ta trong tiên môn là ai."

Dường như Cửu Tư rất thích chơi trò giải đố này, có lẽ hắn thích dùng cái này hành hạ người.

“Ngoại trừ thân phận hoàng tử Bắc Địch của ta, ta không nghĩ ra mình còn có cái gì quan trọng."

"Lần này ngươi thật đã đoán sai, chỉ là một hoàng tử Nhân tộc, ta vẫn không để vào mắt."

Đột nhiên Lê Dịch Minh ngửi thấy được mùi máu tươi dâng lên rất nồng liệt, khiến cho hắn như muốn nôn mửa:

"Cửu Phượng, ta đã nói lúc lấy máu phải chú ý."

Cửu Tư cau mày nhìn chỗ không rõ lắm bên phía Lê Dịch Minh nói một tiếng:

"Tông chủ, đây không phải là lỗi của ta, không phải là do thuốc tê của lão Khương đầu không dùng được, đang lấy máu, người tỉnh, hắn có thể không giãy giụa sao, sau đó không tránh được máu chảy đầy đất, còn làm dơ quần áo của ta."

Người được gọi là Cửu Phượng trong bóng tối vừa oán trách vừa đi ra, là một thiếu niên thoạt nhìn tuổi không lớn lắm. Nếu không phải tay đầy máu tươi, ai mà biết thiếu niên thoạt nhìn môi hồng răng trắng, vẻ ngoài vô hại trước mắt này, sẽ là một Ma tộc giết người không chớp mắt?

"Tông chủ, đây chính là người trong miệng lão Khương đầu hưởng huyết mạch Thần tộc sao?"

Cửu Phượng hứng thú nhìn chằm chằm Lê Dịch Minh, thậm chí hắn còn cúi đầu liếm một hớp máu tươi dính trên lưỡi dao sắc bén trong tay, giống như người mới vừa rồi bị róc xương lóc thịt lấy máu là Lê Dịch Minh.

Bị ánh mắt khát máu của Cửu Phượng nhìn chằm chằm khiến cả người Lê Dịch Minh run rẩy, dĩ nhiên cũng biết nguyên nhân mình bị bắt từ trong những lời của Cửu Phượng. Không nghĩ tới người của Ma tộc cũng tin chuyện Đại Tinh Quan diễn ra cái gì mà mệnh cách Thần tộc.

Bạn đang đọc truyện *Cấm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chuyện trước kia (2)

Edit: V.O

"Không nghĩ tới các ngươi cũng tin lời nói vô căn cứ của Nhân tộc? Thần tộc đã chấm hết, nào có cái gì luân hồi?"

"Nếu như chỉ là Nhân Tộc nói, tất nhiên ta không tin, nhưng hắn không phải là người bình thường, hơn nữa còn nhớ Chúc Cửu Âm không? Nếu không nhờ lực lượng huyết mạch ẩn bên trong cơ thể ngươi, chỉ dựa vào ngươi sao có thể giết Thần thú Thượng cổ?"

Lời của Cửu Tư khiến cho Lê Dịch Minh trầm tư, chẳng lẽ trên người mình có gì đó không đúng, thật sự là bởi vì huyết mạch sao? Nhưng cha mẹ hắn cũng chỉ là Nhân tộc bình thường, huyết mạch Thần tộc của hắn lại truyền thừa từ đâu? Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế? Lời này thật khó có thể khiến người tin phục.

"Ngươi biết Đại Tinh Quan của Bắc Địch chứ?"

"Ha ha, hắn là một bằng hữu quan trọng của ta, không có hắn, cũng không có ta ngày hôm nay ."

Thì ra là như vậy, thì ra tất cả những chuyện này đều là âm mưu kế hoạch, từ khi Lê Dịch Minh vừa mới ra đời, hắn đã được định phải bị những người này lợi dụng.

"Thân thể của ta là hắn giở trò quỷ?"

Cửu Tư ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Lê Dịch Minh:

"Đáng tiếc, ngươi không có hứng thú với quyền lợi, nếu không với thông minh và tài trí của ngươi, ngôi vị hoàng đế Bắc Địch cũng dễ như trở bàn tay."

"Không biết ta có thể gặp vị Đại Tinh Quan kia một lần không."

Lê Dịch Minh mơ hồ cảm thấy Đại Tinh Quan đó sẽ là người mình quen:

"Ngươi sẽ gặp được hắn, nhưng trước đó, ta cần máu của ngươi."

Lời của Cửu Tư khiến cho Cửu Phượng hưng phấn dị thường chạy tới bên cạnh Lê Dịch Minh, cầm dao khoa tay múa chân trước mặt Lê Dịch Minh, dường như đang tìm vị trí thích hợp cắt xuống, Lê Dịch Minh bị thay đổi bất thình lình dọa đến sắc mặt có hơi trắng bệch:

"Ngươi yên tâm, dao của ta rất nhanh, chỉ cần ngươi không giãy giụa, sẽ không đau."

Cửu Phượng "an ủi" khiến cho Lê Dịch Minh căng thẳng hơn, người ta là dao thớt, ta là cá thịt, Lê Dịch Minh thề nếu lần này có thể còn sống sót rời đi, hắn không bao giờ ... ăn cá nữa.

Công phu múa dao của Cửu Phượng quả thật rất cao, không biết mấy người may mắn được hắn lóc xương róc thịt, Lê Dịch Minh quả thật không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, nhưng hắn lại cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ:

"Quả nhiên máu này không giống bình thường, ta cũng có thể cảm nhận được nguyên khí không ngừng bên trong."

"Thôi rồi, hắn đã chết, uổng công rồi."

"Không sao, có Ngàn Thương, hắn muốn chết cũng không xong."

Dường như trước khi Lê Dịch Minh hôn mê đã bị đút viên thuốc gì đó, tiếp đó đột nhiên hắn tỉnh táo lại, bởi vì cơn đau đục khoét xương cốt trải khắp toàn thân, khiến mỗi một giây thần kinh hắn đều gào thét, huyết dịch trong cơ thể cũng giống như sôi trào, đốt cháy lục phủ ngũ tạng và da thịt bên ngoài của hắn.

Cửu Phượng nhìn "kiệt tác" của mình hết sức thỏa mãn, nếu không vì huyết mạch Lê Dịch Minh đặc biệt, hắn sẽ vạn vạn không chịu nổi Ngàn Thương này, mặc dù hiện giờ hắn đau đớn, nhưng tóm lại là không chết được, dieendaanleequuydoon – V.O, Lê Dịch Minh không thấy thân thể mình, nếu không hắn nhất định sẽ bị hù chết, người hắn, bị Cửu Phượng lóc xương róc thịt, những vết dao vốn máu chảy đầm đìa có quy tắc kia, trong lúc bất chợt bị căng lớn, loáng thoáng có thể thấy được gân cốt bên trong, sau đó sẽ khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, tuần hoàn như thế không biết bao nhiêu lần.

Ban đầu Lê Dịch Minh thật sự nhẫn nhịn, gào thét đến cuối hắn đã cắn nát môi dưới của mình, Cửu Phượng có chút không nhìn nổi, tiện tay xé vạt áo của mình nhét vào trong miệng của hắn, đề phòng hắn tiếp tục cắn. Tuy nói gương mặt này đã đủ đáng sợ, nhưng Cửu Phượng cố ý giữ lại cho hắn đôi môi đẹp, nếu sau này đeo mặt nạ cũng không tệ, không biết sau này Lê Dịch Minh có cảm kích lúc này Cửu Phượng "tri kỷ" không.

Lúc Lê Dịch Minh cho là mình sẽ kết thúc ở trong vực sâu thống khổ không thể tự kiềm chế ngừng hành hạ này, cả người hắn ướt đẫm co rúc dưới đất, nếu là người không biết nội tình lần này, nhất định đã không nhận ra người cả người đẫm máu này, người đầy sẹo mệt mỏi đã từng là hoàng tử Bắc Địch phong lưu phóng khoáng, mày kiếm mắt sáng.

Luân Hồi Ngàn Thương, người bình thường cũng sẽ cho cái chữ Ngàn này là một con số xấp xỉ, thật ra thì Ngàn Thương, là thật sẽ khiến người chết hơn ngàn lần. Trong hai năm sau đó, có lẽ Lê Dịch Minh đã trải qua loại đau khổ đó một ngàn lần, không nhiều không ít, nếu như nói 500 lần trước hắn sẽ cho là mình sẽ chết như vậy, vậy 500 lần sau hắn sẽ mong mình sẽ chết như vậy.

Có lẽ thật như lời bọn Cửu Tư, huyết mạch Lê Dịch Minh đặc biệt, cho nên hắn vẫn sống, vẫn luôn hoàn thành Luân Hồi Thiên Thương đến hôm nay, hắn gặp được người đã từng là Đại Tinh Quan Bắc Địch, Tế Ti đại nhân của Ma tộc, cũng chính là Chưởng môn đương nhiệm của Tây Cảnh Tiên Môn hiện giờ, Khương Linh Vũ.

"Ta đã biết ngươi sẽ thành công."

Trong giọng nói Khương Linh Vũ có hưng phấn không thể kiềm chế:

Lê Dịch Minh nhìn người trước mắt, những năm ở Tây Cảnh Tiên Môn, số lần hắn gặp Chưởng môn có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vì sư phụ của hắn không có danh tiếng gì ở trong tiên môn, mặc dù nhập môn sớm, nhưng tu vi không cao, là một nhân vật nhỏ. Những chuyện có liên quan đến Chưởng môn mà hắn biết đều là nghe Cẩm Tịch nói, chuyện này đối với Cẩm Tịch mà nói, giống như trời đất, Chưởng môn giống như phụ thân, lúc này ở trong mắt Lê Dịch Minh không khác gì những Ma tộc tàn nhẫn kia, có lẽ còn đáng sợ hơn bọn họ.

Ở trong câu chuyện của Khương Linh Vũ, Lê Dịch Minh mới biết được toàn bộ chân tướng mọi chuyện, ngay từ trăm năm trước, ông ta cũng đã bắt đầu nghiên cứu huyết mạch Nhân tộc, hi vọng thông qua phương pháp nhất định có thể khiến thân thể Nhân tộc trở nên giống hai tộc Yêu Ma, trường sinh bất lão, đợi đến lúc tu vi mạnh lên có thể sánh vai với Thần tộc, thế gian này sẽ biến thành Côn Luân trong lý tưởng của ông ta.

Vì hoàn thành ý tưởng kỳ lạ điên cuồng của ông ta, Khương Linh Vũ đã thử rất nhiều, nhưng cũng thất bại, vì thế cũng có rất nhiều người đã chết, nhưng không ai nghi ngờ Chưởng môn tiên môn đức cao vọng trọng, cũng lại cho là hai tộc Yêu Ma gây nên. Sau đó Khương Linh Vũ có một ý tưởng càng thêm lớn gan, ông ta bắt đầu không tiếc mượn dùng máu hai tộc Yêu Ma, ông ta cảm thấy nhiều năm qua mình thất bại cũng là bởi vì huyết mạch đời sau thay đổi cuối cùng sẽ làm thân thể phàm thai bài xích, nếu là trời sinh thì sao? Dĩ nhiên chuyện này cần một số lượng lớn phụ nữ có thai, nhưng dù vậy cũng rất ít thành công, không phải là thai chết thì chính là chết yểu.

Lê Dịch Minh là người đầu tiên và cũng là người duy nhất thành công sống sót, thậm chí Khương Linh Vũ không tiếc mượn thiên mệnh xếp cho hắn một thân phận Thần, đáng tiếc cái gì mà Cửu Thiên Huyền Nữ, cái gì huyết mạch của Thần đều là giả, hắn chỉ là một người thừa kế huyết mạch Ma tộc.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiên hạ thành ma

Edit: V.O

Cẩm Tịch nghe Lê Dịch Minh thản nhiên kể hết những gì đã gặp được trong suốt mười năm qua, miệng nàng chậm rãi đóng đóng mở mở mấy lần, cũng không phát ra bất kỳ thanh âm gì, hai tay vuốt ve vết thương trước ngực Lê Dịch Minh cũng run rẩy không chịu được, nàng khó có thể tưởng tượng hai năm thống khổ phía sau những vết sẹo này:

"A Dịch. . .thật xin lỗi. . ."

Lê Dịch Minh bắt được tay Cẩm Tịch sờ loạn ở trên người hắn:

"Đã qua."

Cẩm Tịch điên cuồng lắc đầu:

"Không, không, Ngàn Thương của ngươi vẫn còn, phải làm sao? Làm sao?"

Cẩm Tịch nói chút lời không mạch lạc khiến cho Lê Dịch Minh rất đau lòng, thật sự nàng thừa nhận quá nhiều, hắn vẫn không dám đi tìm nàng cũng là sợ tất cả những chuyện này sẽ làm nàng tuyệt vọng, có lẽ để cho nàng cho là mình đã chết là lựa chọn tốt nhất, đến cuối cùng bọn họ vẫn vươn tay về phía cả Tây Cảnh Tiên Môn, cả Nhân tộc.

"Cẩm Tịch, nàng tỉnh táo một chút."

Lê Dịch Minh nắm thật chặt hai cánh tay Cẩm Tịch, để cho hai mắt tan rã của nàng cố gắng nhìn hắn lần nữa:

"Khương Linh Vũ muốn hủy diệt quá khứ của mình, nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ người nào trong tiên môn, nàng chỉ có nghe ta, chúng ta mới có một đường sinh cơ."

Cẩm Tịch biết sư phụ muốn làm thần của Nhân tộc, thần là không thể có quá khứ, nhưng không nghĩ tới ông ta thân là tộc nhân Khương thị lại đích thân hủy diệt cơ nghiệp ngàn năm của tiên nhân, ông ta thật sự là điên bất trị rồi.

"Ta cần phải làm gì?"

"Nàng có từng nghe về sách Thiên Ma?"

Cẩm Tịch gật đầu: "Nghe nói đó là tâm huyết cả đời của Tế Tì Ma tộc thượng cổ, trên đó ghi lại tất cả bí thuật của Ma tộc."

"Đúng, nàng nói không sai, nhưng nó thất truyền quá lâu, cho dù nội bộ Ma tộc còn lại cũng chỉ là đôi câu vài lời trên sách."

"Sư. . . Khương Linh Vũ bọn họ định dùng sách Thiên Ma làm cái gì?"

"Hừ, khương Linh Vũ vẫn hi vọng cả thế gian đều biến thành cái gọi là Côn Luân, Cửu Tư đã lợi dụng điểm này của ông ta, khi khương Linh Vũ biết được trong cuốn sách Thiên Ma có phương pháp Thiên hạ thành ma từ Cửu Tư, ông ta lại bắt đầu kế hoạch của mình."

"Thiên hạ thành ma?"

Cẩm Tịch cũng chỉ cười xòa đối với những lời như thế, nàng không hiểu, sao Khương Linh Vũ tu vi cao thâm, trải qua qua mấy đời Nhân tộc lại đi tin lời như thế.

"Lúc ban đầu ta cũng không tin, nhưng những năm cùng với bọn họ, lúc ta thấy được từng Nhân tộc bình thường, thậm chí người tu tiên, còn có Yêu Tộc cũng bị biến thành Ma tộc, bản thân ta cũng tin mấy phần, ít nhất chính ta là ví dụ sống sờ sờ."

"A Dịch, thật ra thì ở tiên môn nhiều năm như vậy, ta phụng sư mệnh giết nhiều Yêu Tộc và người của Ma tộc như vậy, ta vẫn cho là bọn họ đều làm ác, sau này ta dần dần phát hiện bọn họ cũng có tình cảm, có người nhà, thậm chí có vài người cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý, điều bọn họ muốn chỉ là tìm đất đặt chân, sinh sống, cho nên ta hiểu, Yêu Tộc cũng được, Ma tộc cũng được, đều là sinh linh thế gian, là Thần tộc đã từng muốn đối đãi ngang hàng."

Cẩm Tịch nắm tay Lê Dịch Minh, nàng không quan tâm bây giờ hắn là người hay là ma, bởi vì hắn vẫn là thiếu niên trong lòng nàng trước kia, không có một chút thay đổi.

"Khác nhau chân chính là ở tấm lòng, không ở huyết mạch."

Lê Dịch Minh chưa từng nghĩ Cẩm Tịch hận ma tận xương trước kia, giờ lại có suy nghĩ rộng rãi như vậy, xem ra nàng đã hiểu được những gì mình nói.

"Ta phải tìm được sách Thiên Ma, nhưng ta không sẽ giao cho bọn họ, ta chỉ muốn giải thoát Ngàn Thương trên người mình."

"Ta biết, A Dịch không giống bọn họ."

Lê Dịch Minh ôm Cẩm Tịch vào trong lòng, dieendaanleequuydoon – V.O, nhẹ giọng thủ thỉ ở bên tai nàng:

"Cảm ơn nàng, Cẩm Tịch."

"Đừng quên, ta là Ngũ sư thúc của ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi. Đợi khi tìm được sách Thiên Ma, giả Ngàn Thương, chúng ta. . ."

Lời sau Cẩm Tịch không nói ra, khóe miệng Lê Dịch Minh cũng giương nhẹ, hắn biết nàng muốn nói cái gì, đây cũng là lý do hắn vẫn chống đỡ đến bây

giờ.

"Đầu mối sách Thiên Ma đang ở trong xương sống Chúc Cửu Âm, Cửu Tư nói đó là Tế Ti đương nhiệm cuối cùng của Ma tộc thượng cổ dùng thủ pháp đặc thù khắc lên, chờ lấy được Toái Cốt Tiên, tất cả sẽ có thể kết thúc."

Lê Dịch Minh ôm Cẩm Tịch đắm chìm ở trong chờ đợi tốt đẹp đối với tương lai, không để ý thân thể người trong lòng cứng lại khi nghe thấy Toái Cốt Tiên.

"Được, ngày mai ta sẽ đưa Toái Cốt Tiên cho chàng."

Tối nay chỉ sợ là một lần ngủ ngon nhất trong suốt mười năm nay của Lê Dịch Minh, ngay cả người bên cạnh nửa đêm lặng lẽ ra ngoài cũng không hề tỉnh lại.

Cẩm Tịch đứng ở dưới ánh trăng, từ từ ngâm thân thể của mình vào trong nước, mặt hồ theo động tác của nàng, tạo nên từng vòng sóng lăn tăn, nàng cảm thấy cảnh tượng này rất quen, chỉ là không có "tiểu tặc vô sĩ" nhìn lén nàng tắm rửa.

Nhẹ nhàng cởi áo của mình, thân thể trần truồng của Cẩm Tịch nổi bật trên mặt hồ dưới ánh trăng, hơn lộ vẻ tái nhợt gầy yếu, trước khi đi Tam sư huynh nói cho nàng biết một chuyện, thì ra là Toái Cốt Tiên đã sớm hòa cùng nàng thành một thể, năm năm trước nàng từng bị thương nặng một lần, Tam sư huynh bí quá hóa liều, hao tổn tu vi mạnh mẽ dùng đoạn xương sống trong Toái Cốt Tiên để thay thế cột sống Cẩm Tịch bị thương nặng đến hủy diệt, dù sao cũng là Thần thú, cho dù chết đi nhiều năm, xương sống này vẫn còn tràn đầy nguyên khí, có trợ giúp Cẩm Tịch khôi phục.

Lúc ấy sau khi thương thế Cẩm Tịch lành, Tam sư huynh chưa từng nói cho nàng biết chân tướng, dù sao nàng cũng không muốn gặp lại Toái Cốt Tiên, nếu không phải lúc hai người chia lìa trước đây không lâu, Cẩm Tịch lại hỏi tung tích Toái Cốt Tiên, có thể hắn sẽ giấu chuyện này cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Thành ý trao đổi

Edit: V.O

Sáng sớm hôm sau khi Lê Dịch Minh tỉnh lại, phát hiện vị trí bên gối trống không, sờ lên đã nguội đã lâu, đột nhiên hắn có chút hoảng hốt, giày cũng chưa mang, vội vã chạy ra ngoài, người đứng ở cửa khiến cho hắn hơi có chút bất ngờ:

"Tiểu Minh Tử, đã lâu không gặp."

"Tam sư thúc? Tại sao người lại ở đây?"

Nhìn Lê Dịch Minh nhíu mày nhìn chằm chằm mình, Tam sư huynh biết mình là khách không mời mà đến.

"Ta tới đưa Toái Cốt Tiên cho ngươi."

"Cẩm Tịch kêu người tới?"

"Ừ" Nhắc tới Cẩm Tịch, bộ dạng Tam sư huynh có chút kỳ lạ, ánh mắt của hắn lóe lên, dường như không dám nhìn Lê Dịch Minh:

"Nàng ấy đi đâu?"

Trong lòng Lê Dịch Minh mơ hồ có linh cảm không rõ, nhưng Tam sư huynh không giải đáp thắc mắc cho hắn, chỉ ra sức vung tay với hắn:

"Trước đừng nói đến nha đầu kia, chúng ta nói chuyện chính trước, Toái Cốt Tiên. . ."

Đôi môi Tam sư huynh khẽ đóng kẽ mở, dường như muốn nói gì đó, Lê Dịch Minh lại cảm thấy đầu ong ong, cái gì cũng không nghe thấy, lời của Tam sư huynh giống như đang nói với hắn: Ngươi để ta dừng một chút, suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút lừa ngươi thế nào.

Lê Dịch Minh cảm thấy có gì đó không đúng, Tam sư huynh rất nhanh cũng phát hiện, hắn chỉ có thể lặng lẽ than thở trong lòng, một người chính trực như hắn, thực lòng mà nói lại làm không được:

"Tiểu Minh Tử, trước mắt quan trọng nhất là tìm được sách Thiên Ma, giải Ngàn Thương của ngươi."

"Cẩm Tịch ở đâu?"

Sự cố chấp trong mắt Lê Dịch Minh khiến cho Tam sư huynh hiểu, không nói rõ ràng Cẩm Tịch đi đâu, bọn họ sẽ không đối thoại nổi nữa.

"Đây, đây là thư tiểu sư muội để lại cho ngươi, tự ngươi xem đi."

Tam sư huynh đặt mông ngồi ở cửa bậc thang, chờ Lê Dịch Minh tự mình đi ra khỏi ma chú "Cẩm Tịch ở đâu".

Lê Dịch Minh cầm thư, ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng chỉ cẩn thận nhét thư vào lòng.

"Tam sư thúc, đồ đâu? Đưa ta đi."

Lê Dịch Minh không nghĩ tới Toái Cốt Tiên nhận từ trong tay Tam sư huynh cũng chỉ còn lại một đoạn ngắn:

"Sau khi ngươi đi, ta mài Toái Cốt Tiên cho hắn dùng, không biết những đầu mối ngươi nói kia còn ở phía trên này hay không."

Trong giọng nói Tam sư huynh có bi ai bất lực khó tả, chỉ vì một đoạn xương sống lưng không biết có tác dụng không, Cẩm Tịch trả giá lớn như vậy có thật đáng giá không? Sao nàng lại không chịu nói chân tướng cho Lê Dịch Minh?

Lê Dịch Minh không hiểu nắm đoạn xương sống lưng còn ấm này, không biết sao tay phải lại không ngừng run rẩy, có lẽ hắn quá kích động, dù sao tâm nguyện mười năm, còn Ngàn Thường chờ giải, sạch sẽ rồi đi tìm Cẩm Tịch, cho dù nàng ở đâu.

"Tam sư thúc, có muốn đi theo ta không?"

"Đi đâu?"

"Tịnh Trì."

Tam sư huynh thật không nghĩ tới người Ma tộc làm việc tuyệt đường như thế, ngay cả người mình cũng hố, đoạn xương sống lưng này cần ngâm nước Tịnh Trì, mới có thể hiển hiện ra đầu mối năm đó để lại, thử hỏi có người Ma tộc nào chịu đến Tịnh Trì chứ, nơi đó chính là nơi Thần tộc để lại để tinh lọc ma khí.

Thân thể Lê Dịch Minh lúc này càng đến gần Tịnh Trì, hắn càng khó chịu, cho nên còn lại phải giao cho Tam sư huynh, hắn đi làm theo cách Lê Dịch Minh dặn hắn, quả nhiên trên đoạn xương sống lưng đó xuất hiện một đống chữ nhỏ: Nước Ám Hà mở, sách Thiên Ma hiện.

Ám Hà? Tam sư huynh từng nghe nói chỗ này, tin đồn đó là vùng đất tiếp giáp Ma tộc và Yêu Tộc thượng cổ, gần núi Chiêu Dao, nhưng chưa từng có Nhân tộc bước vào chỗ đó.

Trước khi rời đi, Tam sư huynh thừa dịp Lê Dịch Minh không chú ý, lén lấy xương sống lưng từ trong Tịnh Trì về, suy nghĩ có lẽ thời gian còn chưa đến. Nhưng người tính không bằng trời tính, một chướng ngại vật cứ như vậy xuất hiện ở trên đường phải qua khi xuống tiên môn.

"Cửu Dịch, lấy được đồ chưa?"

Cửu Phượng lơ đãng hỏi:

"Lấy được, nhưng ta đã phá hủy Toái Cốt Tiên, dieendaanleequuydoon – V.O, cho nên thế gian này, ta là người duy nhất biết đầu mối sách Thiên Ma."

"Ha ha ha, Cửu Dịch, quả nhiên ngươi rất thông minh, nói đi, muốn trao đổi cái gì?"

"Giúp ta giải Ngàn Thương."

"Không thành vấn đề, lần này Tông chủ phái ta tới chính là giúp ngươi, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ làm, nhưng Cửu Dịch, ngươi cũng phải lấy ra thành ý của ngươi mới có thể."

Dĩ nhiên Lê Dịch Minh sẽ không tin lời của Cửu Phượng, nhưng hắn chỉ có thể cược một lần:

"Sách Thiên Ma ở trong Ám Hà."

"Ám Hà? Không phải Cửu Dịch ngươi không biết nơi đó là cấm địa của Ma tộc đó chứ? Không phải là ngươi muốn lừa ta đi chịu chết?"

"Tin hay không là tùy ngươi."

Lê Dịch Minh nói xong tính đi, Tam sư huynh thấy thế cũng đi theo:

"Chờ một chút, ngươi thật muốn đi?"

"Tôi sẽ không trông cậy vào kẻ tin tức thiệt giả khó phân biệt giúp ta giải Thiên Thương, chờ ta lấy được sách Thiên Ma, ta tự sẽ đi tìm ngươi."

"Được, Cửu Phượng ta thề, chỉ cần ngươi có thể lấy được sách Thiên Ma, ta nhất định sẽ giải Ngàn Thương cho ngươi, nếu nuốt lời, ta sẽ không chết tử tế được."

Lê Dịch Minh ở cùng với Cửu Phượng mười năm, mặc dù biết hắn là người ác độc biến thái, nhưng luôn luôn nói được làm được.

"Còn nữa, ngươi trở về chuyển lời cho Tế Ti đại nhân, nợ giữa ta và ông ta cũng sẽ tìm ông ta thanh toán."

"Có thật không? Thật ra thì ta cũng không thích lão Khương đầu đó, ngươi biết, chỗ này của ông ta bị điên: "Cửu Phượng chỉ vào đầu mình, mặt vẻ ghét bỏ nói: "Nhưng ông ta có ơn cứu mạng với Tông chủ, ta mới không thể không nghe lệnh, nếu ngươi có thể giết ông ta, ta còn phải cám ơn ngươi."

"Cửu Phượng, ngươi thật muốn thiên hạ thành ma sao?"

Lê Dịch Minh cũng không chờ Cửu Phượng trả lời, hỏi thẳng, rồi đi xuống chân núi, để lại một mình Cửu Phượng nguyên tại chỗ dường như vẫn còn đang suy tư đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đừng rời bỏ ta

Edit: V.O

"Tiểu Minh Tử, một mình ngươi đến Ám Hà trước đi, Tam sư thúc còn bận chút chuyện, đợi ta xử lý xong, sẽ tìm ngươi hội hợp."

Tam sư huynh mới vừa đến chân núi, đã tự mình rời đi, mặc dù Lê Dịch Minh cảm thấy kỳ lạ, nhưng hắn cũng không có thời gian quan tâm chuyện khác.

"Được, vậy tự ngươi cẩn thận, Cửu Phượng ở đây, vậy Cửu Tư và Khương Linh Vũ cũng ở gần đây, nếu đụng phải bọn họ, chạy là thượng sách."

"Ngươi yên tâm, bây giờ ta vô cùng quý trọng nửa cái mạng của mình."

Hai người tách ra không bao lâu, Tam sư huynh lại đụng phải một kiếp trong số mệnh hắn, còn là người kia, nhưng lần này có thể hắn thật chạy trời không khỏi nắng, nhưng. . .nắm chặt đoạn xương sống lưng kia trong tay, trong lòng cười khổ: Cẩm Tịch, xem ra hai sư huynh muội chúng ta hôm nay đều phải lên đường.

"Lão tam, không nghĩ tới ngươi thật còn sống."

"Sao? Sư phụ tính giết ta một lần nữa sao?"

Khương Linh Vũ không trả lời, hoặc có lẽ nội tâm ông ta cũng rối rắm, chỉ là ông ta chấp nhất mấy trăm năm sẽ không buông bỏ vì một đồ nhi, ông ta muốn xóa sạch tất cả những gì từng có ở Nhân tộc, chờ đợi có một ngày, lấy tư thế của Thần mà ra.

"Sư phụ, bây giờ ta nói với ông, ta đã nghĩ thông suốt, nguyện đứng ở trên một cái thuyền với ông, ông sẽ bỏ qua cho ta chứ?"

Khương Linh Vũ không biết tên đồ đệ này của ông ta thế nào, nhưng những lời này của hắn lại làm cho ông ta cảm thấy rất buồn cười:

"Nếu lời của ngươi là ta nói, ngươi có tin hay không?"

Tam sư huynh bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng lặng lẽ nói với Cẩm Tịch: Tiểu sư muội, sư huynh đã cố hết sức, chờ đến lúc gặp nhau ở biên giới sinh tử, muội cũng đừng trách huynh.

Lúc Lê Dịch Minh tìm thấy Tam sư huynh, phát hiện hắn ngồi dựa vào một thân cây, chỉ còn thoi thóp một hơi:

"Rốt cuộc ngươi đã tới."

Không biết có phải phun ra một hơi không, khóe miệng Tam sư huynh tràn ra một đống máu tươi:

"Thật xin lỗi, ta đã tới chậm, Tam sư thúc."

Nếu Cửu Phượng không đuổi theo hắn nói là khương Linh Vũ cũng biết chuyện Tam sư huynh còn sống, Lê Dịch Minh cũng sẽ không vì lo lắng mà quay lại:

"Tiểu Minh Tử, không cần lo cho ta, đi cứu Cẩm Tịch."

Tam sư huynh lấy đoạn xương sống lưng từ trong ngực ra, đầy đủ không sứt mẻ, hắn bảo vệ rất tốt:

"Cẩm Tịch? Cẩm Tịch thế nào?"

"Muội ấy ở dược lư."

Đây là bốn chữ cuối cùng Tam sư huynh để lại cho Lê Dịch Minh, lúc hắn đi rất an tường, hắn đã cố hết sức ở tất cả mọi chuyện, không có tiếc nuối, không có mắc nợ.

Lê Dịch Minh không dám trì hoãn nữa, bay nhanh về hướng dược lư, lúc tìm được Cẩm Tịch ở trong suối nước nóng, chân của hắn tựa như đóng ở trên mặt đất, nặng nề không có cách nào bước ra bước nữa.

Cẩm Tịch ngồi dựa trong suối nước nóng, sắc mặt hồng hào, hô hấp đều đều, thoạt nhìn giống như là ngủ thiếp đi, nhưng đột nhiên đáy lòng Lê Dịch Minh rất hoảng rất sợ, tay vẫn nắm đoạn xương sống lưng kia, hắn như chợt giữa hiểu gì đó, nhưng hắn lại không dám tùy tiện đi xác nhận.

Ổn định tâm thần, Lê Dịch Minh ôm lấy Cẩm Tịch trong suối nước nóng, nhẹ nhàng cởi từng lớp áo quần của nàng ra, khi vệt đỏ sau lưng xuất hiện tại trước mắt hắn, tay hắn nắm thành nắm đấm hung hăng đánh lên phiến đá cứng rắn:

"Cẩm Tịch, tại sao phải lừa ta, tại sao không nói với ta?"

Đáng tiếc những câu hỏi tuyệt vọng của Lê Dịch Minh, một câu Cẩm Tịch cũng nghe không được, dieendaan;eequuydoon – V.O, hắn hận Cẩm Tịch, càng hận chính mình, nhưng không có thời gian ân hận, hắn vừa nhớ lại lúc trước Tam sư thúc dặn hắn, vừa tay chân lanh lẹ cắt da tách xương.

Cái gì cũng không dám nghĩ tới, Lê Dịch Minh đặt tất cả tinh thần và thể xác mình lên cây dao kia, Tam sư thúc chuẩn bị xong tất cả công cụ, chỉ là không nghĩ tới chính mình không về được, Lê Dịch Minh không phải là Tam sư thúc, cho dù trước kia đã từng được Tam sư thúc chỉ đạo, hắn cũng sẽ sai, lưng bóng loáng mềm mịn của Cẩm Tịch bị hắn rạch ra rất nhiều đường máu.

Thật vất vả làm xong tất cả, Lê Dịch Minh mệt đến cả người xụi lơ dưới đất, y phục cả người hắn cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hắn nằm ngửa ra đất, miệng to thở hổn hển:

"Ha hả, Cẩm Tịch, ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta."

Lúc thân thể Lê Dịch Minh thoáng khôi phục chút sức lực, hắn dùng cả tay chân chật vật bò đến bên cạnh Cẩm Tịch, giúp nàng mặc y phục, sửa sang lại tóc, sợ lúc nàng tỉnh lại oán giận hắn, mặc dù chính nàng cũng chẳng bao giờ để ý những chuyện này.

"Cẩm Tịch, chờ nàng tỉnh lại, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, dù sao nàng cũng không chê bộ dạng ta xấu xí."

"Cẩm Tịch, nàng có biết trong mười năm nay, ta nhớ nàng biết bao, nhưng ta không dám đi tìm nàng."

"Cẩm Tịch, ta có từng nói nàng rất đẹp không, trước kia chúng ta ngày ngày ở chung, ta cảm thấy sau này ta sẽ có rất nhiều cơ hội nói với nàng những lời này, nhưng không nghĩ tới chúng ta lại bỏ qua lâu như vậy."

. . .

Lê Dịch Minh nói liên miên hơn nửa đêm, hắn không dám chợp mắt, hắn cảm thấy hắn phải bổ sung lại những lời trong suốt mười năm nay trong đêm nay, nhưng là người kia trong cơn ngủ say lại không chút dấu hiệu tỉnh dậy nào.

"Cẩm Tịch, ta cầu xin nàng, tỉnh lại đi, đừng để lại một mình ta."

Lệ Dịch Minh khóc, giống như một hài tử uất ức, khóc kinh thiên động địa.

Lại qua cực kỳ lâu, Lê Dịch Minh đã cầu xin, đã khóc, đã cười, đã mắng, cho đến khi hắn không biết còn có thể làm gì nữa, giây phút khi hắn ngã xuống, cực kỳ bi ai khuếch tán từ đáy lòng ra, hắn cảm thấy mình sắp hít thở không thông, có lẽ phần đau lòng này động tới Ngàn Thương trong cơ thể, những vết sẹo kia của hắn lại bắt đầu tê liệt từng cái một lần nữa, cả người đều giống như bị lửa mạnh thiêu đốt, đối với thân thể mà nói, phần đau đớn này đã rất quen thuộc, cho nên hắn đã có thể khống chế mình không hề phát ra bất kỳ âm thành gì nữa, hắn không muốn hù Cẩm Tịch.

Lúc ý thức dần dần mơ hồ, dường như Lê Dịch Minh thấy một bóng dáng đi tới trước người hắn:

"Cẩm Tịch, là nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đồng minh tạm thời

Edit: V.O

Cửu Phượng chê bai, thô lỗ ném Lê Dịch Minh mềm nhũn dưới đất vào ôn tuyền:

"Ngươi nhìn lại ngươi đi, giống hình dạng gì? Vì một nữ nhân có đáng giá không?"

Lê Dịch Minh nhắm mắt lại, vẫn không nói gì thêm, Cửu Phượng biết hắn cố ý, không muốn nói chuyện với mình đúng không, Cửu Phượng cứ muốn ép hắn nói:

"Nha đầu gọi là Cẩm Tịch đó, mới vừa rồi ta đã xem giúp ngươi, ngươi có muốn biết nàng ta còn có thể tỉnh lại hay không không?"

Lê Dịch Minh nghe nói như thế, quả nhiên mở mắt trong nháy mắt, hắn nhìn chằm chằm người trước mặt, sao hắn lại quên, Cửu Phượng chính là "y giả" giỏi nhất Ma tộc, mặc dù Cửu Phượng chưa bao giờ cứu người, nhưng hắn thích giải phẫu xác chết, lóc xương róc thịt người sống hằng năm, tóm lại hiểu rõ thân thể người khác hắn với người thường.

"Coi như ta thiếu ngươi một nhân tình."

Lời của Lê Dịch Minh khiến Cửu Phượng lấy được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, quen biết Lê Dịch Minh mười năm, Cửu Phượng lại ngày ngày mong đợi Lê Dịch Minh có thể cúi thấp cái đầu cao quý kia ở trước mặt hắn, nhưng dù bị Thiên Thương hành hạ đến không còn hình người Lê Dịch Minh vẫn chưa bao giờ từng cầu xin Cửu Phượng.

"Xem ra nha đầu đó đúng là điểm yếu của ngươi, nhưng như vậy cũng tốt, rốt cuộc biết đối phó ngươi thế nào."

"Nếu ngươi không muốn giúp, thì thôi."

"Đừng đừng đừng, chút chuyện nhỏ đó, dù sao ta ngươi vẫn có chút giao tình, nhưng ta nói thật với ngươi, tình huống nha đầu đó thật không tốt, ta chỉ có thể đảm bảo với ngươi tạm thời giữ mạng nàng ta lại, những cái khác phải xem vận mệnh của nàng ta thôi."

Mặc dù nghĩ tới sẽ có hậu quả như thế, nhưng chính tai nghe thấy Cửu Phượng nói như vậy, lòng Lê Dịch Minh vẫn đau không thể hít thở, cố gắng lâu như vậy, lại vẫn không thể ở chung một chỗ, hắn không cam lòng.

"Trong sách Thiên Ma có bí thuật cải tử hồi sinh không?"

"Ta cũng không biết, nhưng ngay cả Thần tộc cũng không khống chế được sinh tử của con người."

"Cho dù thế nào, ta cũng phải thử một lần."

"Cửu Dịch, ta muốn hỏi ngươi, lấy được sách Thiên Ma, ngươi thật sẽ giao cho Khương Linh Vũ sao?"

"Không biết."

Lê Dịch Minh trả lời không chút do dự cũng nằm trong dự đoán của Cửu Phượng:

"Thật ra thì ta cũng không muốn để cho ông ta lấy được đồ của Ma tộc chúng ta."

"Ta biết."

Lời nói này của Lê Dịch Minh giống như hắn rất hiểu Cửu Phượng:

"Gì, sao ngươi biết? Ngươi rất hiểu ta sao?"

"Ta chẳng hề hiểu ngươi chút nào, nhưng ngươi đã giấu Tông chủ và Khương Linh Vũ tới tìm ta, ta đoán nhất định ngươi có suy nghĩ của mình."

Điều Cửu Phượng không thích Nhân tộc nhất chính là bọn họ giỏi về tâm kế như vậy, rảnh rỗi cứ lo suy xét về người khác:

"Ngươi nói không sai, đúng là ta lén tới tìm ngươi, nhưng ta không phản bội Ma tộc, phản bội Tông chủ, ta chỉ đơn thuần không thích con người Khương Linh Vũ kia, càng không ủng hộ cách làm của ông ta."

Lê Dịch Minh biết con người Cửu Phượng, tàn nhẫn biến thái, nhưng suy nghĩ lại vô cùng đơn giản:

"Sinh làm ma không có cách nào lựa chọn, nhưng Khương Linh Vũ cam nguyện dẫn tâm nhập ma, dieendaanleequuydoon – V.O, không có thuốc nào cứu được."

"Cửu Dịch, ngươi không hiểu, thân là người của Ma tộc, chúng ta cũng muốn có đất đặt chân ở thế gian này, nhưng Thần tộc không đồng ý, không có cách nào, chúng ta mới có thể liều chết đánh một trận, nhưng chúng ta cũng không thể tước đoạt quyền lợi sống của Nhân tộc và Yêu tộc."

Thật ra lời này của Cửu Phượng khiến Lê Dịch Minh có chút thay đổi cách nhìn, nhưng không đợi sự tán thưởng trong mắt hắn đạt đến đuôi lông mày, Cửu Phượng tiếp đó lại khiến hắn thu những điều đó lại:

"Ngươi suy nghĩ một chút, thế gian này không có Nhân tộc và Yêu tộc, chúng ta còn có thể ức hiếp ai, Khương Linh Vũ vọng tưởng đạp lên vai Ma tộc thành Thần, để cho ông ta nằm mơ đi."

"Vậy Tông chủ thì sao? Suy nghĩ của hắn cũng giống ngươi sao?"

Cửu Phượng lắc đầu, nhắc tới Tông chủ hắn cũng có chút không đoán được:

"Trước kia Tông chủ không thế này, nhất là lúc Cửu Lục còn ở, hai người đó phong quang cỡ nào, đều là tiếng tăm lừng lẫy trong ba tộc, người Nhân tộc và Yêu tộc càng nghe tới bọn họ đã sợ mất mật, chỉ là sau khi Thần phạt, Cửu Lục bỏ mình, Tông chủ cũng mất tích một thời gian, trở lại lần nữa, đã biến thành Khương Linh Vũ nói gì nghe nấy."

"Ngươi đoán có phải Khương Linh Vũ có chuyện gì uy hiếp được hắn không?"

"Không thể nào, mười Khương Linh Vũ cũng không phải là đối thủ của Tông chủ, sao người có thể bị uy hiếp?"

"Ngươi đi theo Tông chủ lâu như vậy, có biết hắn quan tâm cái gì nhất không?"

"Quan tâm nhất? Không có gì hơn sự tồn vong của Ma tộc, còn có...chẳng lẽ là Cửu Lục?"

"Cửu Lục? Không phải hắn đã chết sao?"

Lời của Lê Dịch Minh khiến cho Cửu Phượng không nhịn được xem thường lật trời:

"Nữ nhân của ngươi cũng chỉ còn dư lại một hơi đó thôi?"

Cửu Phượng tức giận nói thật khiến Lê Dịch Minh hiểu ra:

"Xem ra Khương Linh Vũ tính cứu sống Cửu Lục."

"Vậy ta cũng có thể, chỉ cần lấy được sách Thiên Ma, chuyện Khương Linh Vũ có thể làm thì ta cũng có thể."

Cửu Phượng có chút không phục, sao Nhân tộc có thể sử dụng bí thuật Ma tộc?

"Không, nhất định là chuyện gì đó ngươi không làm được, mà chỉ có Khương Linh Vũ mới có thể làm, nếu không Tông chủ sẽ không nghe ông ta nói gì làm nấy."

"Ta không làm được, nào có chuyện gì ta không làm được, trừ phi..."

Hình như trong lúc bất chợt Cửu Phượng nghĩ ra được gì đó, miệng hắn mở rộng, ngón tay không ngừng lắc lắc ở trước mắt Lê Dịch Minh:

"Ta hiểu rồi, nhất định thần thức của Cửu Lục giống Tông chủ lúc trước bám lên thân người nào đó, Khương Linh Vũ thân là Chưởng môn tiên môn, giúp người đoạt phách đúng là sở trường."

Có thế chứ, cho nên hiện giờ chuyện khẩn cấp nhất chính là phải lấy được sách Thiên Ma trước Khương Linh Vũ, Lê Dịch Minh phó thác Cẩm Tịch cho Cửu Phượng, suốt đêm lên đường đến Ám Hà, đến nơi đã mấy ngàn năm chưa từng có sinh linh đặt chân đến.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Nguy hiểm giằng co

Edit: V.O

Lúc Lê Dịch Minh trở lại, đã qua bảy ngày, trong mật thất dược lư đã sớm không có một bóng người, không thấy Cẩm Tịch, Cửu Phượng cũng không biết tung tích, hắn thật sự quá mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp không ăn không uống không ngủ, đêm tối lên đường, khiến cho thân thể của hắn đạt tới cực hạn, hắn ngâm cả người trong ôn tuyền, hắn cần khôi phục nguyên khí. Cho dù Cẩm Tịch bị ai đưa đi, Lê Dịch Minh ở trạng thái này cũng không thể đưa nàng an toàn trở về, cho nên hắn cần một kế hoạch, một kế hoạch không chút sơ hở.

Không ai biết Ma Tông ở đâu, là bởi vì nó chẳng ở đâu, lại không có nơi có thể tìm ra. Đã từng là Song Sát Ma tộc, Cửu Lục dựa vào một mũi tên Nguyệt Luân, hoành hành ngang ngược, không ai có thể ngăn cản, mà Cửu Tư lại có thể nổi ngang Cửu Lục, là bởi vì kết giới của hắn, tu vi mấy ngàn năm của hắn cũng không dùng để tấn công, mà là phòng thủ. Kết giới của hắn mạnh mẽ mà quỷ dị, chưa từng có ai có thể mạnh mẽ xông vào, cho dù là Thần tộc năm đó cũng rất nhức đầu, hai người hắn và Cửu Lục, một công một thủ, phối hợp ăn ý, là bằng hữu, là đồng bạn, cho nên cho dù như thế nào, hắn cũng muốn Cửu Lục sống lại.

Trước Tây Cảnh Tiên Môn, Lê Dịch Minh thấy bị một tầng sáng trắng nhàn nhạt bao lấy Cẩm Tịch thì hắn lại không nóng lòng xông tới trước, mà là tìm một khối đá sạch sẽ, ngồi xuống, nếu đặt "mồi" ở đây, nói vậy người câu cá cũng không xa.

"Lê Dịch Minh, không nghĩ tới ngươi giữ được bình tĩnh như thế."

Trong mười năm, số lần Lê Dịch Minh nhìn thấy vị đã từng là Nhị sư thúc này - Tông chủ Ma tộc Cửu Tư có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn luôn cảm thấy trên mặt Cửu Tư tràn ngập tử khí, có lẽ là bởi vì chủ nhân thân thể này đã chết sau khi bị đoạt phách.

"Tông chủ, tu vi Cẩm Tịch đã phế hết, giờ càng thêm hôn mê không tỉnh, nàng đã không còn chút uy hiếp nào đối với Ma tộc."

"Dĩ nhiên ta biết những chuyện này, chỉ là Tế Ti đại nhân nói, chỉ có nắm nàng ta ở trong tay, ngươi mới có thể ngoan ngoãn nghe lời."

"Ta đã lấy được sách Thiên Ma, nhưng ngươi phải thả Cẩm Tịch trước, chỉ có nhìn nàng cách xa nơi này, ta mới có thể giao sách Thiên Ma cho các ngươi."

"Ha ha, Lê Dịch Minh, ngươi rất thông minh, nhưng chúng ta cũng không phải người ngu, ta nào biết lời của ngươi là thật hay giả."

"Nếu như Tông chủ không tin, vậy ta cũng không có cách nào, nếu Cẩm Tịch xảy ra chuyện gì, cùng lắm thì ta theo nàng ấy."

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

"Ta chỉ đánh cuộc."

"Được, hay cho một câu đánh cuộc, Lê Dịch Minh ngươi là một người có tình có nghĩa, ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi, ta cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi giao sách Thiên Ma cho ta, ta bảo đảm Cẩm Tịch cô nương sẽ bình yên vô sự."

Cửu Tư tạm dừng không nói, Khương Linh Vũ núp trong bóng tối, Lê Dịch Minh không tin tí xíu nào.

"Tế Ti đại nhân, lời của Tông chủ, ngươi nghe thấy không?"

Lúc Khương Linh Vũ từ từ đi ra, Lê Dịch Minh có chút không dám tin vào hai mắt mình, mới mấy ngày không gặp, sao hắn già nua nhiều như thế?

"Lê Dịch Minh, nhìn thấy ta thế này, ngươi yên tâm chưa?"

Ánh mắt Khương Linh Vũ nhìn chằm chằm Lê Dịch Minh, dường như sau một giây là có thể ăn tươi nuốt sống hắn, ngày đại nạn của ông ta cũng sắp đến, nếu như không lấy được sách Thiên Ma nữa, e là ông ta thật không chịu nổi, mấy năm này vẫn luôn dựa vào máu Ma tộc kéo dài tính mạng, bây giờ ngay cả cách này cũng không dùng được.

Lê Dịch Minh lấy quyển trục bao da thú dính đầy máu từ trong ngực ra, Khương Linh Vũ thấy vật đó ánh mắt bén nhọn, tay phải cũng run rẩy muốn chạm vào, Lê Dịch Minh chỉ lui về sau một bước nhỏ, khiến cho ông ta nhào vào khoảng không, thiếu chút nữa té lăn dưới đất.

"Lê Dịch Minh, ngươi cố ý?"

Lúc này ánh mắt Khương Linh Vũ hết sức oán độc, nhưng ông ta như vậy lại không khiến người sợ, ông ta giống như là một lão nhân Nhân Tộc gần đất xa trời, luôn vọng tưởng nghịch thiên cải mệnh.

"Tế Ti đại nhân, ông có biết máu trên quyển trục này là của thứ gì không?"

"Chuyện này có cái gì quan trọng hơn sao?"

Khương Linh Vũ tức thở hổn hển:

Lê Dịch Minh nhấc lên ống tay áo mình, dieendaanleequuydoon – V.O, lộ ra cánh tay, phía trên vốn là vết sẹo rậm rạp chằng chịt, hôm nay thoạt nhìn phía trên còn hiện đầy rất nhiều vạch đen, chạy khắp nơi.

"Đây là cái gì?"

Lê Dịch Minh không trực tiếp trả lời vấn đề của Khương Linh Vũ, hắn chỉ chuyển qua Cửu Tư:

"Tông chủ là người của Ma tộc, nói vậy cũng từng nghe nói Thi Ma đúng không?"

Dĩ nhiên Cửu Tư từng nghe nói, Thi Ma và Huyết Ma đều là sủng vật Ma tộc thượng cổ nuôi để giết người, theo lý thuyết bọn chúng cũng biến mất theo Ma tộc thượng cổ mới đúng, chẳng lẽ là. . . ?

"Trong Ám Hà có những thứ đó?"

Lê Dịch Minh lắc đầu: "Ám Hà là nơi Cửu Thiên Huyền Nữ đã từng ở, nơi đó linh khí tinh thuần, người của Ma tộc cũng khó đến gần, huống chi là

những thứ ghê tởm này."

"Vậy vết thương của ngươi này từ đâu mà đến?"

"Huyễn Hải chỗ Ám Hà, nơi đó sương mù dày đặc nay đã bị Thi Ma chiếm rồi."

"Thì ra là như vậy."

"Tông chủ nên biết, độc Thi Ma đối với Nhân tộc là trí mạng, nếu Tế Ti đại nhân dính một chút máu trên này, với thân thể bây giờ của ông ta, sợ rằng sẽ bị mất mạng trong chốc lát."

"Vậy ngươi giao cho ta đi."

Mặc dù trong lòng Khương Linh Vũ không muốn, nhưng ông ta cũng không dám không tin lời của Lê Dịch Minh, bởi vì lúc này ông ta không đánh cuộc được:

Cửu Tư nhận lấy thứ trong tay Lê Dịch Minh, từ từ mở quyển trục ra, phía trên lại trống rỗng, hắn có chút không thể tin ngẩng đầu nhìn Lê Dịch Minh, hiển nhiên Lê Dịch Minh đã sớm mở ra xem rồi, vậy là Lê Dịch Minh giở trò quỷ hay là. . .còn chưa nghĩ ra nguyên cớ, Cửu Tư đã bị quyển trục dính máu đó làm tay mình bị thương, nhất thời không yên, thứ trong tay cũng rơi xuống đất.

"Ngươi lừa ta? Phía trên này hoàn toàn không có máu thi ma, là nước Tịnh Trì?"

"Bây giờ ngươi biết đã chậm, nếu như ngươi chữa thương trễ, chỉ sợ ngươi sẽ chết ở trước mặt Khương Linh Vũ."

Da thịt tay của Cửu Tư bị lột ra, đã thấy xương, nước Tịnh Trì, là đại kỵ Ma tộc, chấp niệm trong lòng càng lớn, tổn thương càng lớn, Cửu Tư không để ý tới tính sổ với Lê Dịch Minh, bày kết giới quanh thân mình, sau đó hắn bắt đầu vận công ý đồ ép nước Tịnh Trì dính vào ra khỏi thân thể.

Thật ra thì Lê Dịch Minh cũng không lừa Cửu Tư, trên quyển trục này thật có máu Thi Ma, nhưng đó chỉ là hắn vì muốn che giấu mùi nước Tịnh Trì mà cố ý vẩy lên, hắn cũng thật bị đám Thi Ma cắn thương tích khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hạ màn

Edit: V.O

Khương Linh Vũ nhìn cảnh đột nhiên xảy ra trước mắt, không nhịn được cười lên ha ha:

"Cửu Tư, ta đã sớm nói Lê Dịch Minh người này không giữ lại được, ngươi không nghe, bây giờ không phản đối nữa đúng không?"

Không biết Cửu Tư trong kết giới có thể nghe thấy lời của Khương Linh Vũ hay không, nhưng hắn không có thời gian phản ứng đến ông ta.

"Khương Linh Vũ, Cửu Tư thân là người Ma tộc, lập trường khác ông và ta, hắn làm những chuyện này cũng dễ hiểu, nhưng ông thân là Nhân tộc, thân là Chưởng môn Tây Cảnh Tiên Môn, cũng chỉ vì tư lợi bản thân, đã hại chết rất nhiều người, bây giờ tội không thể tha."

"Ta không cần thế nhân phán xét ta."

Khương Linh Vũ thẳng lưng, ông ta vẫn khăng khăng làm những chuyện như vậy, cho dù thế nhân không dung, từ xưa được làm vua thua làm giặc, chỉ cần ông ta thành công, ai có thể làm gì được ông ta, đến lúc đó tất cả những gì ông ta làm đều là chính xác.

Lê Dịch Minh không trông cậy trước khi chết Khương Linh Vũ sẽ nói điều tốt, nếu không phải ông ta chấp niệm quá sâu, cũng sẽ không nhập ma.

"Khương Linh Vũ, ta sẽ không giết ông, ngược lại còn sẽ nói cho ông biết bí mật sách Thiên Ma."

Lời của Lê Dịch Minh khiến cho con ngươi Khương Linh Vũ chấn động,

"Ngươi có lòng tốt như vậy?"

"Ông là sư phụ Cẩm Tịch, từ nhỏ nuôi lớn nàng, ta nghĩ nàng hi vọng ta làm như thế."

Khương Linh Vũ nghe nói lời này, cũng chỉ nhìn chằm chằm quyển trục trong tay Lê Dịch Minh như sói như hổ, chưa hề nhìn Cẩm Tịch một cái, trong mắt Lê Dịch Minh chợt lóe lạnh lùng, không còn do dự nữa:

"Còn không mau cho ta, chẳng lẽ ngươi muốn đổi ý?"

Lê Dịch Minh tự mình mở quyển trục ra, bên trong vẫn trống không không một chữ, trong nháy mắt ánh mắt Khương Linh Vũ tuyệt vọng,

"Tại sao có thể như vậy? Có phải ngươi giở trò quỷ hay không? Ngươi lại lấy thứ giả để lừa ta?"

"Đây là thật, chỉ là sau lần đầu tiên ta mở ra, chữ bên trong đã ly kỳ biến mất, cho nên ta là người đầu tiên nhìn thấy sách Thiên Ma, cũng là người cuối cùng."

Mặc dù Khương Linh Vũ không muốn tin tưởng lời Lê Dịch Minh nói, nhưng ông ta cũng không có bất kỳ cách nào.

"Ngươi muốn ta làm cái gì?"

"Không cần, ta nói, nể ân tình của ông đối với Cẩm Tịch, ta sẽ hai tay dâng bí mật sách Thiên Ma lên."

"Vậy được, ngươi nói đi, ta rửa tai lắng nghe."

Khương Linh Vũ kích động đến giọng nói cũng hơi run lên:

"Trời hộ tộc ta, ma hành thiên hạ..."

Từ đầu tới đuôi Lê Dịch Minh lẩm nhẩm một bài hịch thật dài, cuốn sách Thiên Ma đầu tiên, có lẽ tả tình thế Thần Ma đại chiến.

Khương Linh Vũ kiên nhẫn nghe Lê Dịch Minh đọc xong, cho đến khi hắn thật ngừng lại:

"Hết rồi?"

"Ừ, hết rồi."

"Lê Dịch Minh, ngươi đùa với ta?"

"Nếu như ta cho ngươi biết, cõi đời này hoàn toàn không có cái gì gọi là thiên hạ thành ma, đám Tế Ti Ma tộc thượng cổ chỉ tạo ra vài Thi Ma, Huyết Ma linh tinh có xác không hồn, ngươi sẽ tin sao?"

"Ta không tin, đĩ nhiên ta không tin, ngươi chính là ví dụ sống sờ sờ, ngươi đã có thể thành công, vậy nói rõ cách kia có thể làm được."

Khương Linh Vũ không ngừng tự nói với mình, ông ta đúng, Lê Dịch Minh đang lừa ông ta, nhưng đáy lòng lại có giọng nói đang ép ông ta phải đối mặt.

"Ta? A, dáng vẻ của ta hiện giờ chính là Thần tộc ông hướng tới?"

Lê Dịch Minh tháo mặt nạ xuống, dieendaanleequuydoon – V.O, Khương Linh Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, ông ta không có can đảm nhìn gương mặt đó dù chỉ một chút:

"Đó là bởi vì Thiên Thương trong cơ thể ngươi mới dẫn đến ngươi..."

Bản thân Khương Linh Vũ cũng có chút không giải thích nổi nữa:

"Đúng, Thiên Thương khiến ta biến thành bộ dạng đáng sợ này, nhưng nếu không có Thiên Thương, máu Ma tộc trong cơ thể ta cũng sẽ không bộc phát toàn bộ, ta vẫn sẽ là Nhân tộc bình thường không có gì lạ."

"Bất kể như thế nào, ta sẽ không tin tưởng ngươi, tự ta đi tìm, nhất định sách Thiên Ma vẫn còn ở Ám Hà."

Còn chưa đi được mười mét, Khương Linh Vũ đã chật vật ngã lăn xuống đất, không bò dậy nổi, ông ta thở hổn hển, trong miệng còn nhắc đi nhắc lại sách Thiên Ma...

Lê Dịch Minh lắc đầu, Khương Linh Vũ lúc này không đáng để hắn ra tay.

Kết giới của Cửu Tư cũng càng ngày càng yếu theo Ma khí của hắn hao tổn, nhưng nước Tịnh Trì vẫn còn trong cơ thể hắn, cho dù không lấy mạng hắn, cũng làm cho hắn không đứng lên nổi:

"Cửu Dịch, chờ một chút."

Cửu Phượng kéo thân thể bị thương, chậm chạp đi tới, lúc đi ngang qua Khương Linh Vũ nằm dưới đất, hắn vẫn căm hận đá một phát, ai bảo Khương Linh Vũ ám toán hắn, nếu không như thế, hắn cũng sẽ không thất tín với Lê Dịch Minh, càng sẽ không để cho Tông Chủ bị thương.

"Cửu Phượng, ngươi tới làm gì?"

"Ngươi yên tâm, ta không tới giành sách Thiên Ma."

"Sợ là ngươi có lòng nhưng lực không đủ?"

Sự khiêu khích trắng trợn của Lê Dịch Minh khiến cho Cửu Phượng có chút nghẹn khuất, nhưng ai bảo hắn lúc này thật không đánh lại người ta chứ, kết quả chỉ có thể dùng mềm mỏng:

"Ta chỉ hi vọng ngươi có thể bỏ qua cho Tông Chủ, những chuyện khác cũng tùy ngươi."

"Hiện giờ, các ngươi có tư cách gì nói điều kiện với ta?"

"Ngươi. . . Lê Dịch Minh ngươi đừng khinh người quá đáng, ngươi dám động một cọng tóc gáy của Tông Chủ, ta sẽ khiến Cẩm Tịch của ngươi không tỉnh lại nữa."

"Dù sao ta cũng không còn ở lâu với nhân thế, cũng không quan tâm được Cẩm Tịch, hơn nữa để lại nàng ấy sống một mình, ta cũng không đành lòng, ta sẽ dẫn nàng ấy cùng đi."

Cửu Phượng không nghĩ tới Lê Dịch Minh ác như thế:

"Ai nói ngươi sắp chết, không phải ta nói có thể cứu ngươi sao? Không phải là Ngàn Thương sao, ta giải cho ngươi."

"Được, một lời đã định."

Lê Dịch Minh sảng khoái đồng ý, giống như chỉ chờ những lời này của Cửu Phượng, điều này làm cho trong lòng Cửu Phượng cảm thấy bị người thiết kế.

"Vậy ngươi cũng phải hứa với ta, đừng làm hại Tông chủ."

"Ngươi yên tâm, sau này hắn chỉ có thể đọc sách, viết chữ giống ta trước kia, không có cách nào tiếp tục nghiệp lớn Ma tộc nữa."

"Ta sẽ dẫn Tông chủ rời đi, thật ra thì chúng ta đã sớm nên đi."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lời cuối

Edit: V.O

Dường như giải Ngàn Thương còn đau đớn hơn Ngàn Thương, không chỉ nỗi đau róc xương lóc thịt tới lần nữa, xương thịt khép lại trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng là một việc khó chịu, nhưng Lê Dịch Minh vui vẻ chịu đựng, cuối cùng hắn có thể sạch sẽ đứng bên cạnh Cẩm Tịch.

Lúc Cửu Phượng dẫn Cửu Tư rời đi, hắn nhìn Lê Dịch Minh lần cuối cùng:

"Cửu Dịch, kiếp này không có duyên gặp lại, ta có câu muốn nói với ngươi, thật ra thì...bộ dạng tiểu bạch kiểm của ngươi thật không dễ nhìn, ha ha..."

Lúc bóng dáng Cửu Phượng biến mất, dường như Lê Dịch Minh ý thức mơ hồ lại nghe thấy hắn truyền âm: Ta để lại cho ngươi một niềm vui lớn, đến lúc đó ngàn vạn đừng quá cảm động.

Tây Cảnh Tiên Môn bị tiêu diệt cũng không dậy sóng quá lớn trong Nhân tộc, bởi vì nó luôn là mong mà không thể thành, hơn nữa sau trăm năm này, hầu như có thể nói Ma tộc hoàn toàn mai danh ẩn tích, lúc Nhân tộc dần dần quên lãng vùng đất đó, đột nhiên một nhân vật thần bí xuất hiện, xây dựng Tây Cảnh Tiên Môn mới, người đời không biết hắn là ai, chỉ đều gọi hắn là Thanh Vân thượng tiên.

Trừ Chưởng môn, Thanh Vân thượng tiên vẫn bố trí bốn vị trí trưởng lão Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Kì, Thiên Quyền bên trong Tây Cảnh Tiên Môn, làm như vậy là để giúp đỡ Chưởng môn quản lý chuyện hàng ngày, tất cả chuyện lớn nhỏ trong môn, Chưởng môn cần bàn bạc với Trưởng lão mới thi hành, người được chọn kế nhiệm vị trí Chưởng môn cũng phải được Trưởng lão đồng ý, tại trình độ nhất định tránh để Chưởng môn chuyên quyền độc tài.

Thanh Vân thượng tiên còn đặc biệt xây dựng Tàng Thư Các, nghe nói người chưởng sự nơi đó là một vị tiền bối có bối phận cao nhất trong tiên môn, chỉ tiếc tu vi vừa hắn bị hạ thấp, tu tập hơn một trăm năm, mới có thể miễn cưỡng Phá Kính, rất nhiều người đều cho hắn là một lão gia gia tóc trắng xóa, chỉ có đệ tử bên trong mới biết, tóc hắn trắng xóa không giả, nhưng mặt mũi anh tuấn, môi hồng răng trắng, là người trong lòng của đông đảo nữ đệ tử.

Vị tiền bối đó rất ít ra Tàng Thư Các, hắn chỉ thích mỗi việc đọc sách, viết chữ, trừ những nữ đệ tử bị mặt hắn mê hoặc, nam đệ tử bên trong cũng cảm

thấy tinh thần vị tiền bối này có chút không bình thường, rõ ràng trong Tàng Thư Các chỉ có một mình hắn, nhưng đệ tử đi ngang qua thường có thể nghe thấy hắn đang tự lẩm bẩm, có lúc hắn sẽ khóc, có lúc sẽ cười, giống như bên cạnh thật sự có người đang nói chuyện với hắn.

"Cẩm Tịch, hôm nay lại có mấy nữ đệ tử lén tới đưa túi hương ngọc bội cho ta, nhưng nàng yên tâm, ta không nhận của ai cả."

Cẩm Tịch ngủ say, một trăm năm không có bất kỳ thay đổi nào, Khương Thanh Vân cho nàng uống Trú Nhan Đan, dù sao tu vi của nàng cũng phế hết, nếu không có đan dược đó, thân thể Nhân tộc bình thường của nàng đã sớm không chịu nổi.

Sau này Lê Dịch Minh cũng biết tin vui Cửu Phượng để lại cho hắn, vừa giải Ngàn Thương cho hắn, đồng thời cũng động tay chân trong máu của hắn, khiến cho hắn sẽ không già trước khi Phá Kính. Chỉ sống như vậy, hắn không biết có ý nghĩa gì, Cẩm Tịch không có chút dấu hiệu tỉnh dậy nào, mặc dù Thanh Vân chưa bao giờ từ bỏ, nhưng cho dù thử cách gì, trừ...

Phần cuối sách Thiên Ma được Lê Dịch Minh cất ở trong Tàng Thư Các này, hắn chưa bao giờ lật xem, hắn sợ mình sẽ không khống chế được mình, nhưng hắn cũng biết rõ, Cẩm Tịch sẽ không hy vọng hắn làm như thế, nàng càng không hy vọng trở thành chấp niệm trói cuộc chính Lê Dịch Minh.

"Cẩm Tịch, kiếp này ta vẫn muốn gặp nàng một lần cuối, dieendaanleequuydoon – V.O, cho nên ta ích kỷ để cho nàng thành người thực vật, dù sao ta cũng mong đợi, cuối cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ tỉnh lại, nhưng ta phát hiện ta đang hối hận, có lẽ trăm năm trước ta nên lựa chọn hai người cùng chết."

"Không thể nói chuyện, không thể động như vậy, có phải nàng cũng rất đau khổ không? Hiện giờ ta cũng không có gì để nhớ thương, Thanh Vân đã trưởng thành, thậm chí tu vi của nó cũng đã vượt qua phụ thân nó, cả Tây Cảnh Tiên Môn cũng khôi phục vinh quang ngày xưa, đáng tiếc cuối cùng nàng lại không thể nhìn thấy."

"Cẩm Tịch, chúng ta cùng đi, có được không."

Ngày kế, tin tức tiền bối Tàng Thư Các tiên thăng, khiến cho Thanh Vân thượng tiên luôn luôn chững chạc hoảng hốt chạy về phía Tàng Thư Các, khi hắn nhìn thấy hai thi thể lạnh như băng nằm ở đó thì hắn lại khóc, đệ tử trong môn vốn đang thấy kỳ lạ sao nơi này lại có thêm một khối nữ thi, Thanh Vân thượng tiên cực kỳ bi ai, khiến cho bọn họ như hiểu ra một chuyện:

Tiền bối nơi này và khối nữ thi vô danh nhất định là người thân của thượng tiên.

Thanh Vân thượng tiên từ trong bi thương dần dần bình tĩnh lại, hắn dặn dò đệ tử trong môn cử hành hỏa táng cho hai người, tro cốt hai người trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, một năm sau, Thanh Vân thượng tiên đưa hai người đi ra ngoài du lịch, thuận tiện vẩy tro cốt bọn họ qua mỗi chỗ mình đi qua, hoàn thành nguyện vọng của cùng hai người muốn nắm tay đi khắp thế gian.

Mười năm sau, một ngày nào đó Thanh Vân thượng tiên dẫn một kỳ tài thiên tư thông minh về, mặc dù nàng không phải là hệ chính trong tộc Khương thị, nhưng Thanh Vân thượng tiên cố ý thu nàng làm đệ tử thân truyền, cũng là đệ tử thân truyền duy nhất, Khương Lăng Quang cũng không khiến cho sư phụ thất vọng, mười sáu tuổi Phá Kính, mười tám tuổi trở thành Thiên Ki trưởng lão, hai mươi tuổi nhận nhiệm vụ đối mặt với hiểm nguy trở thành Chưởng môn.

Tây Cảnh Tiên Môn dưới sự dẫn dắt của Khương Lăng Quang, từ từ phá vỡ ranh giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc, thậm chí có rất nhiều Yêu tộc không làm ác cũng được tiên môn che chở.

Có Khương Lăng Quang tọa trấn Tây Cảnh Tiên Môn, Thanh Vân thượng tiên muốn đi bảo dưỡng tuổi thọ, lúc cảm thấy nạn lớn của mình sắp tới, hắn gọi Khương Lăng Quang tới trước mặt mình, không nói thêm gì, chỉ nhìn nàng như vậy, nhìn nhìn, dường như xuyên thấu qua thân thể kia, thấy được bóng dáng một người khác.

Thanh Vân thượng tiên biết mình không nhìn lầm, mặc dù tướng mạo Khương Lăng Quang chẳng hề giống nàng, tính tình cũng khác nhau một trời một vực, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nàng, là hắn biết:

Cẩm Tịch trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.